

Un papa bo... i sant

Joan XXIII serà beatificat aquest diumenge a Roma

De moment només serà declarat oficialment beat, però la seva santedat és una cosa que ningú no discuteix. Joan XXIII, el Papa que vessava bondat, rebrà el proper diumenge 3 de setembre, durant una solemne cerimònia a la basílica de Sant Pere, la declaració de beat i entrarà a formar part del nostre santoral. Juntament amb ell també seran beatificats el papa Pius IX, Mons. Tomasso Reggio, arquebisbe de Gènova, Guillermo José Chamínade, fundador de la Companyia de Maria y de les religioses de Maria Immaculada, i Columba Marmion, abat benedictí i destacat mestre espiritual.

Són moltíssims els qui ja tenien el Papa bo entre els seus sants preferits. A Catalunya, la seva devoció es troba especialment estesa. I és que va ser un papa que va seduir els fidels amb la seva radical senzillesa, naturalitat i simpatia, un ancià amable i ple de bondat que va voler fer entrar «aire fresc» a l'Església per adaptar-la així als temps moderns.

Amb la seva beatificació, Joan XXIII obté el millor dels guardons a una vida lliurada completament a Déu i als homes. Una vida d'un sacerdot que va voler ser rector de poble i que va acabar convertint-se en rector del món.

Pàg. 2, 3 i 5

La V Setmana de Teologia se centra en la immigració

La qüestió *La immigració, també un problema teològic?* centrarà la V Setmana de Teologia que, organitzada per la Facultat de Teologia de Catalunya i la Unió de Religiosos de Catalunya, tindrà lloc del 5 al 8 de setembre. Les ponències a càrrec, entre d'altres, de la demògrafa Anna Cabré, del sociòleg Lluís Recolons o de la Dra. M. Claustre Solé i una taula rodona sobre la immigració destaquen en el programa d'activitats. El preu de la inscripció és de 5.000 pessetes i per l'assistència es lliurarà un certificat per valor d'un crèdit.

Pàg. 18

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

La XV Jornada Mundial de la Joventut, celebrada a Roma del 15 al 20 d'agost, ha representat un dels esdeveniments més significatius del pontificat de Joan Pau II. El Sant Pare va recordar dies més tard aquells moments en què va sobrevolar en helicòpter la immensa esplanada de Tor Vergata. «Vaig poder admirar des de dalt —va afirmar el Papa— un espectacle únic i impressionant: una enorme catifa humana de gent jove en festa, feliç de poder estar junta. No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves.»

Posteriorment es va preguntar: «Què és el que han vingut a buscar aquests joves si no és Jesucrist? Què és la Jornada Mundial de la Joventut si no una trobada personal i comunitària amb el Senyor, que dóna autèntic sentit a l'existència humana?» Segons Joan Pau II, els joves «se senten germans units per una mateixa fe, una mateixa esperança i una mateixa missió: encendre el món amb l'amor de Déu».

Pàg. 6

SANTUARIS

Aquesta setmana visitarem el santuari de la Mare de Déu del Loreto, a Ulldemolins

Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 7 Mig milió de visites al pavelló vaticà de l'Expo 2000

Pàg. 15 El simbolisme bíblic de Gaudí a la colònia Güell

Pàg. 19 Trobades 248 cartes del bisbe Torras i Bages

Pàg. 20 Lleida: carta pastoral sobre les vocacions al sacerdoci

Pàg. 26 Entrevista a l'artista eslovè Marko Ivan Rupnik

Editorial

El Papa que va captivar el món per la seva bondat

Fa trenta-set anys de la seva mort, però el seu record continua estant viu en el cor de molts cristians que el van conèixer com a successor de Pere durant cinc anys de pontificat (1958-1963). Però no sols entre els catòlics, també membres d'altres confessions religioses i fins i tot ateus i antics anticlericals diuen meravelles d'un home que va captivar la humanitat per la seva senzillesa i proximitat a la gent.

L'anomenaven molts el «Papa bo», una forma senzilla i resumida d'identificar, en dues paraules, aquell home que originalment era Giusepe Roncalli i que va arribar a ser màxim dignatari de l'Església amb el nom de Joan XXIII. Ara també se li podrà dir «sant» o almenys «beat», ja que se li han reconegut els mèrits de bondat i santedat suficients per a això. D'aquesta manera el seu record no l'esborrarà el pas del temps o de les generacions que van tenir la sort de conèixer-lo. Quedarà com a exemple de virtuts per a tots aquells que vulguin fixar-se en la seva vida per imitar-lo, o bé els que vulguin demanar la seva intercessió des del cel. Qualsevol estat de la vida és vàlid per a ser sant (solter, casat, cèlibe...), també qualsevol professió o dedicació humana, incloent lògicament la de pontífex. Tenim un altre exemple relativament recent, sant Pius X, i sembla que Joan XXIII pot ser un digne successor. Es dona la circumstància que ambdós van ser patriarques de Venècia abans d'arribar al Vaticà.

La seva elecció com a successor a la cadira de Sant Pere, diuen que va ser per «circumstàncies», es buscava un papa de transició, després dels quasi vint anys de pontificat de Pius XII, i el bo de Roncalli era molt conscient d'això, fins i tot es va posar el nom de Joan, tenint en compte que els vint-i-dos anteriors amb aquest nom reuneixen la característica d'haver governat l'Església durant pocs anys. Però durant aquell curt període de pontificat, el papa Joan XXIII va captivar la humanitat que mirava cada dia quina cosa nova se li

ocorria en aquella jornada al Sant Pare, perquè sense deixar de complir amb les seves obligacions com a màxim dignatari de l'Església, el Papa mostrava a tot arreu un caràcter pobletà (provenia de pares pagesos), casolà, afable i familiar. Alguns van haver de reconèixer que s'havien equivocat amb allò d'anomenar-lo un papa de pas (*pasaggio*), ja que el que s'estava veient era un papa de passeig (*passegio*), pel seu gran desig de passejar per Roma i captar el sentiment de la gent.

A més de la seva fama com a persona, considerat per tots com un papa senzill i bondadós fos quin fos el seu compromís cristià, el papa Joan passarà a la història pel bé que va fer a l'Església amb la convocatòria del Concili Vaticà II i l'aire nou que va deixar entrar per posar la barca de Pere al dia, seguint els signes dels temps, sense renunciar a cap dels seus fonaments. És el testimoni d'un home que no va voler arrossegar-se en la tranquil·litat del seu càrrec i de la seva edat avançada, sinó que en tot moment va estar disposat a treballar pel bé de l'Església, encara que sabés que la seva obra conciliar hauria d'acabar-la amb tota probabilitat el seu successor.

Gràcies a aquella visió oberta de l'Església, es van fer realitat moltes de les reformes que l'Església necessitava i que la van acostar més als ciutadans del món. Fins i tot a aquells que s'havien allunyat històricament de l'Església, com els cristians separats amb els qui es va iniciar un diàleg ecumènic fructífer, després de segles d'incomprensió i rebutjaments mutus, o també alguns sectors de la societat i de la política que sempre es van mostrar destructius cap a l'Església i que al veure al papa Joan, van canviar la seva actitud i els seus prejudicis.

Joan XXIII va ser una figura cabdal de la nostra Església contemporània, però sobretot va ser un home bo, a qui ara se li reconeix que va ser quelcom més que bo, si encara no sant, almenys que va viure com a cristià en fama de santedat.

Sumari

7

Mig milió de visites al pavelló vaticà de l'Expo 2000

15

El simbolisme bíblic de Gaudí a la colònia Güell

19

Trobades 248 cartes del bisbe Torras i Bages

20

Lleida: carta pastoral sobre les vocacions al sacerdoci

26-27

Entrevista a l'artista eslovè Marko Ivan Rupnik

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SESILLES; Antoni Mirabè, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: catcris@idgrup.iberntet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Habemus Beato: Joan XXIII

■ Aquest diumenge serà beatificat a Roma Angelo Giuseppe Roncalli, el Papa bo

La beatificació de Joan XXIII només era qüestió de temps. La seva santedat era un secret a veus que mai ningú no s'ha atrevit a discutir. El papa Roncalli entrarà el diumenge 3 de setembre a formar part del santoral després que Joan Pau II hagi accelerat en

aquests últims mesos el seu procés de beatificació. A partir de llavors serà el beat papa Joan XXIII, un home que durant tota la seva vida ha destacat per una virtut que resumeix a la perfecció el seu tarannà, la bondat.

S'acontentava sent un senzill rector de poble, però el Senyor li tenia previstos altres plans. Angelo Giuseppe Roncalli estava cridat a esdevenir rector del món, vicari de Crist i cap de l'Església. L'octubre del 1958, quan era a punt de complir 77 anys, passava a ser Joan XXIII, que aviat es convertiria per aclamació popular en el Papa bo. Van ser pocs anys al capdavant de la càtedra de sant Pere, amb prou feines quatre i mig, tot i que van ser suficients per demostrar al món sencer unes virtuts que ara l'enlairen als altars. Juntament amb ell seran també beatificats aquest diumenge el papa Pius IX; Mons. Tomasso Reggio, arquebisbe de Gènova; Guillermo José Chamínade, fundador de la Companyia de Maria i de les religioses de Maria Immaculada, i Columba Marmion, abat benedictí i destacat mestre espiritual.

La vida de Giuseppe Roncalli (1881-1963) ha estat tenyida per l'entrega i el servei radical a Déu i als homes. Nascut al si d'una família humil de Bèrgam, no va voler abandonar mai aquesta condició i la va passejar arreu com a penyora preciosa de la seva personalitat. Amb 23 anys és ordenat prevere i poc després el bisbe de la seva diòcesi el designa el seu secretari.

El pare Roncalli no es lliura d'anar a la Primera Guerra Mundial, a la qual és mobilitzat primer com a suboficial de sanitat i més tard com a prevere castrense. En acabar el conflicte tornarà a Bèrgam, on el seu bisbe el nomena director espiritual del Seminari. Només tenia 37 anys.

Set anys més tard comença el que es podria anomenar la seva llarga carrera diplomàtica. Per desenvolupar aquesta

Joan XXIII sempre va destacar per una bondat que el va fer molt proper a tots.

nova feina rep del papa Pius XI la consagració episcopal, triant com a lema «Obediència i pau».

Serà enviat a Bulgària com a visitador apostòlic, més tard a Grècia i Turquia com a delegat apostòlic, i finalment el mateix Sant Pare el nomenarà personalment nunci de París.

Durant aquesta etapa diplomàtica també aprofita per establir contactes amb les Esglésies orientals, especialment arran de la seva estada al Pròxim Orient, cosa que més tard fructificarà en un intent real de diàleg i en l'inici de l'ecumenisme al si de l'Església.

El 1953 Mons. Roncalli és creat cardenal i nomenat patriarca de Venècia. Va ser el seu darrer destí abans de la seva arribada, cinc anys més tard, a la càtedra de sant Pere. En aquells dies ja tenia 77 anys i representava més que mai aquell ancià bondadós i amable capaç de seduir amb les seves virtuts la humanitat sencera.

Un cop Papa, va continuar sent el mateix de sempre, senzill, humil, ple de bon humor i poc amic del protocol. Va introduir al Vaticà naturalitat, proximitat al poble i a l'Església de base, exercint com a autèntic rector del món.

Pocs mesos després de la seva arribada al papat, Joan XXIII anuncia una convocatòria que sorprendrà tothom i que significarà molt per a l'Església, el Concili Ecumènic Vaticà II. Allò va ser una autèntica revolució, per inesperat i novetós. Feia més de cent anys que no se'n celebrava un, però el papa Roncalli tenia clar que calia «portar una mica d'aire fresc a la nostra Església». Havia de ser, doncs, el concili de l'aggiornamento, és a dir, de la renovació i adaptació de l'Església a les necessitats dels temps moderns.

Joan XXIII no viuria prou per veure'l acabar. El maig del 1963 li era detectat un greu càncer i al juny, el dilluns de Pentecosta, moria a la seva seu vaticana. Deixava, però, un gran record en el cor de la catolicitat, un exemple viu de senzillesa i d'humilitat.

Aquest diumenge vinent, a més de bo serà declarat beat. Serà un dels grans actes del Jubileu, desitjat molt especialment pel mateix Joan Pau II, que en persona ha impulsat la causa de beatificació i ha accelerat la seva declaració oficial com a beat. (S.G.)

Pius IX és conegut com el Papa de la Immaculada.

Pius IX, un altre pontífex il·lustre beatificat

Una mica més controvertit que el de Joan XXIII ha estat el procés de beatificació del papa Pius IX. Això no obstant, cent anys després que fos iniciada la causa, el diumenge 3 de setembre Pius IX també serà declarat beat.

Juan Maria Mastai-Ferretti (1792-1878), més tard Pius IX, és considerat per alguns historiadors com el primer Papa dels temps moderns. Això no ha tret, però, que la seva actuació al capdavant de la càtedra de sant Pere no hagi estat vista amb un cert recel. Teòlegs de la branca més crítica l'han catalogat d'absolutista i contrari a la llibertat d'expressió. Va ser a més l'últim Papa amb poder polític, que va cedir finalment davant l'avenç del nou Estat italià.

Pius IX és recordat sobretot com el Papa de la Immaculada. El 1854, i després d'un llarg procés, va declarar el dogma de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Va ser una gran festa que el món cristià va celebrar amb tota mena de luxes. A aquest Papa se li atribueix també un altre dogma de fe important, el de la infalibilitat del Papa, quan parla ex cathedra. Va ser durant la celebració del Concili Vaticà I, que ell mateix havia convocat.

El seu procés de beatificació, tot i la polèmica i la discrepància d'alguns, ha rebut el suport dels diferents pontífexs que l'han succeït. El mateix Joan XXIII, amb qui compartirà cerimònia de beatificació, deia d'ell: «Penso sempre en Pius IX, de santa i glòria memòria; i imitant-lo en els seus sacrificis, voldria ser digne de celebrar la seva canonització.»

El Papa de l'Àngelus

Una de les novetats curioses en el pontificat de Joan XXIII va ser la introducció d'un costum particular que encava avui continua vigent. El Papa bo va ser qui va iniciar el res públic de l'Àngelus a la plaça de Sant Pere cada diumenge i festiu. Era una manera més de mostrar la seva proximitat als fidels, i sobretot d'infondre en ells el culte amorós a la Verge Maria.

Després de la pregària a la Mare de Déu, Joan XXIII impartia la seva benedicció i aprofitava per adreçar-se als presents de la manera que a ell més li agradava, de forma espontània, amb un estil familiar i proper. Tant va agradar aquesta novetat als catòlics que visitaven Roma i als mateixos romans que amb el temps ha esdevingut un dels actes públics del Papa que ningú no es vol perdre.

XEMENEIES I PÍO

Ctra. N-152, km 53,8 - 08550 Hostalets de Balenyà - Barcelona
Tel.: 93 889 84 29 - Fax 93 889 81 41 - e-mail: chimeneaspio@seker.es

www.chimeneaspio.com

Pelegrinatges i viatges

**AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE**

MERCATRAVEL S.A.

RIFA 2000

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Us fem constar en nom de
Catalunya Cristiana, tot el
nostre agraïment pel vostre
ajut en la campanya
d'enguany, la qual ha estat un
altre cop tot un èxit.

El 1r premi d'enguany ha
correspost a la senyora:

Carme Sala i Dalmau

de la Parròquia de Sant Martí
de Sentfores
Bisbat de Vic
Osona

Enhorabona, amics!

PELEGRINS DE LA PARAULA AL PAÍS DE JESÚS

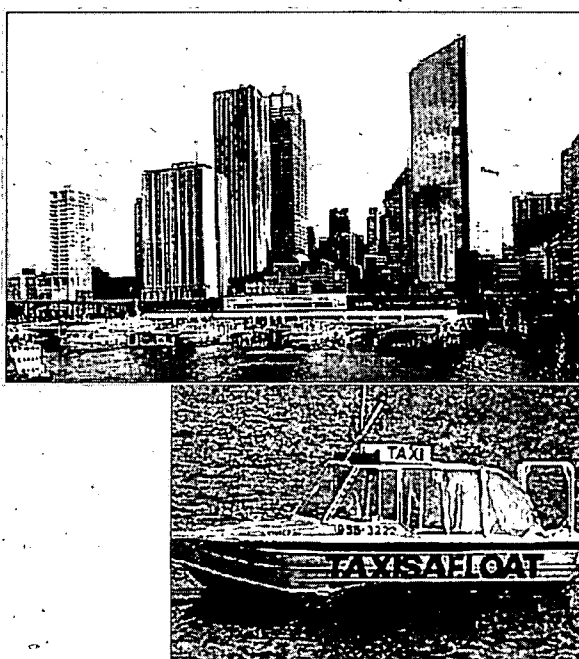
TERRA SANTA

Del 27 de desembre al 3 de gener del 2001

Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

LES COMUNITATS HUMANES DE L'ALTRE EXTREM DEL PLANETA

Del 24 de novembre al 9 de desembre del 2000

AUSTRÀLIA

VISITANT:

- Sidney
- Alice Esprings
- Kings Canyon
- Ayers Rock
- Cairns
- Katherine
- Darwin

I ELS PARCS

NACIONALS DE:

- D'Uluru
- Gran Barrera dels Corals
- Aborigen Tjapukai
- Litchfield
- Kakadu

- Vol en helicòpter
- Tren turístic

- Creuers
- Telefèric

Pensió completa

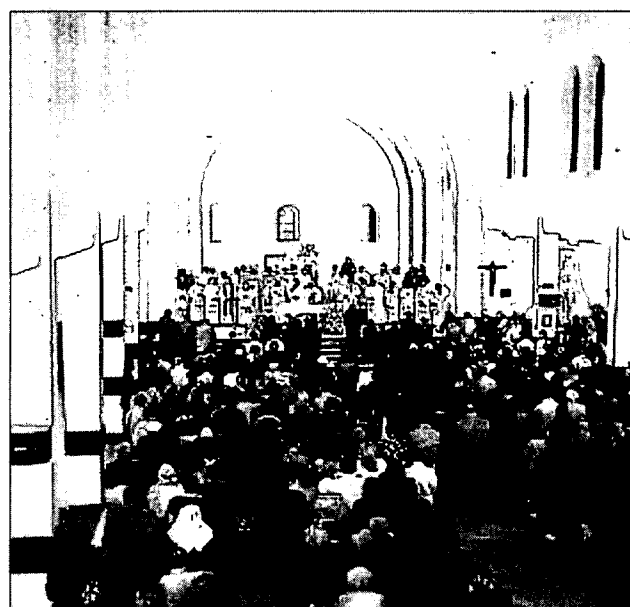
RUTA MARIANA

Del 29 d'octubre al 9 de novembre

DE LORETO A MEDJUGORJE

Santuàris de la Costa Adriàtica

Itàlia / Croàcia / Bòsnia

Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A, 08010 BARCELONA
Telèfon: 933 013 718 - Fax: 933 023 264

A V Í S

Durant el mes d'agost, les nostres oficines restaran tancades per vacances

«La vida de Joan XXIII duu l'empremta del "Pobrissó" d'Assís»

■ El P. Francesc Gamissans acaba de fer un llibre sobre el Papa bo

El franciscà P. Gamissans és un enamorat de sant Francesc d'Assís, el seu fundador. Potser per això li ha estat molt fàcil parlar ara sobre Joan XXIII, un home que segons el propi autor «fou un altre sant Francesc al món». La relació del Papa bo amb els framenors va ser molt estreta durant tota la seva

vida, fins el punt que després de la seva mort van ser el propis frares franciscans els qui van rebre l'encàrrec de postular el seu procés de beatificació. El P. Gamissans ha volgut també sumar-se a l'homenatge d'aquest gran Papa, a partir d'ara beat, i abans que acabi l'any publicarà *Joan XXIII, terciari franciscà*.

—Molt breument, per començar, com explicaria qui era Joan XXIII a algú que no sabés res d'ell?

—Li diria que fou un home senzill i ple de bondat. Ho digué el cardenal Montini l'endemà de la mort del Papa: «Els ciutadans d'aquest món han reconegut en ell un amic de la bondat.» Joan XXIII solia dir sovint: «El món no es troba dividit en bons i dolents; l'Univers no és maniqueu; tota la humanitat ha estat purificada per la Sang de Crist...» Un dia, quan només era bisbe, va a entrar a un bar i començà a parlar amb tothom. Un comunista recalçant digué: «Amb aquest home jugaria a les cartes cada dia.» Ell deia sovint: «No convé esbrinar els motius de la discòrdia, sinó els motius de la bondat.»

—S'ha parlat molt de la seva gran fama de santedat durant tota la seva vida. Quines de les seves virtuts destacaria vostè?

—Entre d'altres, la pobresa, la humilitat, la pau interior, la tolerància, l'esperit de pregària, el desig ecumènic, l'obediència i honestetat, l'alegria, i sobretot —com he dit abans— la bondat del seu cor.

—Com va rebre vostè la notícia de la beatificació?

—La notícia ha estat molt ben rebuda per tothom. De fet, el poble fidel ja feia temps que l'invocava com a sant. Des d'ara és beat oficialment.

—El procés de beatificació i canonització fou encomanat a la Postulació General del franciscans. Per què?

—Jo diria per la seva íntima relació amb l'orde de framenors ja des de petit. Ell va néixer a Soto il Monte (Itàlia), a un parell de quilòmeters del convent dels franciscans de Bacanello, el qual els seus pares freqüentaven amb ell. El Papa ho recorda sovint: «Des de la meua infantesa —diu— els meus ulls foren familiars a la vida senzilla del convent de framenors de Bacanello, era el primer edifici religiós prop de casa meua: l'església, el cenobi, el campanar i uns frares que venien a captar a les cases de pagès. Després d'un llarg recorregut pels camins del món, res no ha estat tan dolç i

El P. Gamissans és periodista i col·laborador de «Catalunya Cristiana».

deliciós per al meu esperit com tornar a Bacanello...» Essent bisbe, i després Patriarca de Venècia, sempre que anava al seu poble, que era sovint, visitava també el convent. Un dia que el pare guardià el va rebre tot dient: «Benvingut, monsenyor Roncalli»; ell que fa: «Potser millor que digués ben-retornat.»

—Angelo Roncalli va ser terciari franciscà. Què vol dir això?

—Als catorze anys, al Seminari diocesà de Bèrgam, ingressà a l'orde franciscà com a terciari. És veritat que no vestí l'hàbit marró ni professà la Regla de Sant Francesc, però va traduir l'ideal encimbellat de «Madona Pobresa» en els actes quotidians de la vida. Fou pobre com el *poverello* d'Assís. Quan va ser Patriarca de Venècia adreçà a tots els franciscans un document preciós sobre l'espiritualitat de Sant Francesc en el qual, entre altres coses, diu: «Vaig escollir el camí de clergue secular, però sant Francesc ha estat el més familiar dels meus sants. La caritat de Crist i de Francesc sigui permanent en el vostre

cor. Oh quina dolcesa i goig! Déu és caritat i qui roman en la caritat de Déu està en Déu i Déu en ell...» Quan ja Papa s'adreçava a grups de terciaris seglars els deia sempre: «Estimadíssims fills, jo sóc Josep, el vostre germà des dels catorze anys... Em sento de tot cor fidel i humil terciari.» I els exhortava a què anessin pel món i fossin instruments de pau i bé.

—Va viure, doncs, amb força radicalitat l'esperit franciscà.

—Lluís Santurci escriu: «Em sembla que el més gran deixeble de Francesc, d'un segle ençà, ha estat el papa Roncalli.» La seva vida interior, així com les seves paraules i capteniments, duen l'empremta del *Pobrissó* d'Assís. I això durant tota la vida fins al seu traspàs a Deu Pare.

—El Postulador General de la causa fou un franciscà català.

—El pare Joan Folguera i Trepat. Dels tres postuladors, el pare Folguera és qui hi treballà més anys i deixà la causa enllestida. El pare Folguera morí a Barcelona el 7 d'octubre del 1995. Ja molt greu, jo mateix li vaig preguntar en quina fase es trobava el procés canònic del papa Angelo Roncalli i em va dir: «Molt avançat, gairebé acabat. Catalunya és un dels llocs del món on es venera amb més devoció el papa Joan...» El fet que el pare Joan Folguera fos català i que Catalunya hagi estimat molt aquest Papa honora el nostre país, que avui se n'alegra de la seva solemne beatificació.

—Sembla que vostè s'ha volgut sumar a la celebració d'aquesta festa amb la publicació del llibre *Joan XXIII*,

terciari franciscà. Quan el podrem trobar a les llibreries?

—De fet ja ha sortit de la impremta, però encara no es troba a la venda. Es farà la presentació oficial a l'octubre amb motiu de la vinguda a Catalunya del Pare General dels franciscans.

—Què aporta de nou la seva obra sobre un papa del qual se n'ha parlat tant?

—D'antuvi diré que des que vaig començar a escriure el llibre, consultant una extensa bibliografia, li he agafat molta simpatia i devoció. Jo faig un paral·lelisme entre Francesc d'Assís i el papa Joan. Em fonamento en cartes i homilies seves, i encara més en anècdotes testimonials, que són molt nombroses i emotives. I acabo dient: «Si en la vida i en la mort sant Francesc fou un altre Crist a la terra (*alter Christus*), el papa Joan XXIII fou un altre sant Francesc en el món.»

—Quins fets destacaria més d'aquest Papa?

—Obviament el Concili Vaticà II i la seva encíclica *Pacem in terris*. Pel que fa al Concili no va comunicar a ningú la seva intenció; volgué consultar-ho abans amb la Mare de Déu i amb sant Francesc en un viatge inaudit en tren a Loreto i a Assís. No esperava cap revelació extraordinària. Ell es deia que si a la tornada sentia el mateix desig, pensaria que era la voluntat de Déu. I convocà el Concili ecumènic, un dels fets més extraordinaris de la història contemporània de l'Església. També aquí manifestà la bondat del seu cor: «El temps passats —digué en el discurs d'obertura— l'Església condemnà els errors amb gran severitat. En el nostre temps, l'Esposa de Crist prefeix emprar més la medicina de la misericòrdia que de la severitat...» I referent al ressò mundial de l'encíclica *Pacem in terris*, el seu millor biògraf, Herder Bücherei, escriu: «Aquest home bondós aconseguí suavitzar els fronts rígids de la intolerància i preparar els camins de la pau; fer realitat el que es considera impossible.»

—El papa Joan ha rebut per part dels fidels molts apel·latius d'afecte i reconeixement. Amb quin es queda vostè?

—Amb l'apel·latiu de «Papa bo».

Reportatge: Samuel Gutiérrez

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans *persones grans*

Hi ha límit d'edat per a estimar?.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Vaticà

església en el món

Dos milions d'apòstols per al nou mil·lenni

■ Joan Pau II va clausurar la XV Jornada Mundial de la Joventut

CIUTAT DEL VATICÀ.— «Sou el cor jove de l'Església, aneu per tot el món i porteu la pau.» Aquesta és la consigna que Joan Pau II va atorgar als més de dos milions de joves que van participar en l'eucaristia final, celebrada a la gran esplanada de

Tor Vergata, de la XV Jornada Mundial de la Joventut. Del 15 al 20 d'agost joves de 160 països van aprofundir en la seva amistat amb Crist i van testimoniar la seva fe. Ha estat la trobada més gran que ha viscut la Ciutat Eterna en tota la seva història.

«Crist ens estima i ens estima sempre!» Aquesta és la certesa que va voler oferir Joan Pau II als més de dos milions de joves —entre ells, cent mil pelegrins espanyols, la delegació més nombrosa de fora d'Itàlia— que van participar en l'eucaristia conclusiva de la XV Jornada Mundial de la Joventut. I va afegir: «Ens estima fins i tot quan el decebem, quan no corresponem al que s'espera de nosaltres. Ell no ens tanca mai els braços de la seva misericòrdia.»

La pregunta sobre la qual va tractar l'homilia del Papa reprenia una de les paraules més dures de Jesús de tot l'evangeli: «També vosaltres voleu anar-vos-en?» Crist la va pronunciar després que la multitud s'escandalitzés quan es va definir a si mateix com el «pa de la vida». «La pregunta de Crist —va dir el Sant Pare dirigint-se a l'oceà juvenil que tenia al davant— sobrepasa els segles i arriba fins a nosaltres, ens interpel·la personalment i ens demana una decisió. Quina és la nostra resposta?»

«Estimats joves, si estem aquí avui és perquè ens veiem reflectits en l'afirmació de l'apòstol Pere: "Senyor, a qui podem acudir? Tu tens paraules de vida eterna", va subratllar Joan Pau II. En aquesta pregunta de Pere es troba «la resposta sobre el camí que cal recórrer. És el camí que condueix a Crist. I el Mestre diví és acces-

Centenars de milers de joves van omplir de gom a gom l'esplanada de Tor Vergata.

sible personalment; en efecte, està present sobre l'altar en la realitat del seu cos i de la seva sang», va afirmar el successor de Pere.

Crist, camí de justícia i solidaritat

Crist és la necessitat que demana a crits la societat actual, va constatar el Papa, i en especial «els joves, sovint temptats pels miratges d'una vida fàcil i còmoda, per la droga i l'hedonisme, que des-

prés porten a l'espiral de la desesperació, del sense sentit, de la violència. És urgent canviar el rumb i dirigir-se a Crist, que és també el camí de la justícia, de la solidaritat, del compromís per una societat i un futur dignes de l'home».

En acabar l'eucaristia, es van llegir les conclusions del Fòrum Internacional de Joves, que va reunir 400 representants de tots els països que han intervingut i de molts moviments i organitzacions catòliques internacionals. En el text els nois i les noies van expressar la seva intenció de viure la fidelitat al seu amic Jesús. Al moment del l'acomiadament de la XV Jornada Mundial de la Joventut, un Joan Pau II comogut per l'entusiasme dels joves durant tota la setmana, va manifestar: «El Senyor està viu, el Senyor ha ressuscitat, camina amb vosaltres. Sigueu els seus testimonis entre els vostres coetanis a l'alba del

nou mil·lenni.»

Abans de resar la pregària mariana de l'Àngelus, el Pontífex va anunciar que la propera edició de la Jornada Mundial de la Joventut tindrà lloc a l'estiu de l'any 2002 a Toronto (Canadà). Va agrair a tots els que han col·laborat en l'organització d'aquest esdeveniment i molt especialment als protagonistes autèntics, els joves, «la meua alegria i la meua corona», tal com els va definir Joan Pau II. (Zenit)

Dir «sí» a Crist

El dissabte 19 d'agost va tenir lloc a l'esplanada de Tor Vergata la vetlla de pregària que va antecedir la missa del Papa amb els joves. Uns dos milions de joves van participar en aquesta jornada memorable en què van manifestar amb cants i aplaudiments el seu afecte per Joan Pau II. El Sant Pare va arribar-hi amb helicòpter i després es va desplaçar i va saludar de prop els nois i les noies des del «papamòbil» fins arribar a la tribuna des d'on va presidir la trobada.

El Papa, molt emocionat per la vitalitat de la fe de la juvenil multitud, va compartir algunes reflexions amb els joves. «Dient "sí" a Crist —va assegurar— dieu "sí" a tots els vostres ideals més nobles. No tingueu por de lliurar-vos-hi. Ell us guiarà, us donarà la força per seguir-lo cada dia i en cada situació.» Així mateix, el Pontífex els va recordar que «els diferents messianismes secularitzats que han intentat substituir l'esperança cristiana s'han revelat després com a inferns veritables» i els va convidar a no seguir aquests camins sinó els de Jesús.

Una gran creu de fusta, que va ser portada des del Colosseu fins a Tor Vergata per dos-cents joves, es va convertir en el símbol dels testimonis que van pronunciar quatre joves. Primerament va parlar Domingos, un noi d'Angola, que va explicar com va perdonar els assassins del seu germà en una guerra que fa 25 anys que dura. A continuació, Aurora, romanesa de l'Església catòlica bizantina i perseguida pel règim comunista, va revelar com n'era de difícil participar en les trobades de pregària clandestines. Stefania, una noia italiana, va explicar l'amistat i l'assistència espiritual que ha pogut oferir als que esperen el dia de la seva execució a les presons dels Estats Units. Per últim, Massimiliano, de Roma, va confessar que, tot i haver nascut en la societat del benestar, ha sentit la crida de donar tot el que té als pobres i seguir Crist. (Zenit)

Cinc mil joves decideixen consagrar-se a Déu

Tres mil nois han manifestat el seu desig d'entrar al seminari i dues mil noies la seva voluntat de consagrar-se a Déu en la vida religiosa després de la XV Jornada Mundial de la Joventut. Es tracta de xifres realment impressionants que es van poder comptabilitzar el 21 d'agost durant la trobada vocacional del Camí Neocatecumenal, celebrat al Circ Màxim.

Al lloc que fa dos mil anys va ser testimoni del martiri de molts cristians, un gran nombre de joves van manifestar el seu desig de consagrar la seva vida a Déu, tal i com havia presagiat vint-i-quatre hores abans Joan Pau II en la missa final que es va celebrar a Tor Vergata. «Si algú de vosaltres, estimats joves —va dir el Papa en l'homilia—, sent la crida del Senyor a lliurar-se a Ell totalment per estimar-lo «amb el cor indivís», que no es paralitzi pel dubte o la por. Que pronunciï amb valentia el seu propi «sí» sense reserves, fiant-se'n, perquè és fidel a totes les seves promeses.» (Zenit)

Pregària per les víctimes del submarí Kursk

Quan va acabar l'audiència general del 23 d'agost passat, a la qual van assistir quaranta-mil pelegrins, Joan Pau II va demanar pregàries pels 118 mariners russos que van morir en l'accident del submarí nuclear Kursk, a cent metres de profunditat al mar de Barents. El Sant Pare va recordar que la majoria de les víctimes era gent molt jove. «Expresso —va dir— la meua participació profunda en el dolor de les seves famílies i confio les víctimes a la misericòrdia de Déu.» L'agència de notícies ACI ha fet el muntatge fotogràfic que reproduïm. (ACI)

Alemanya

Gran oportunitat de presentar el missatge cristià

■ Mig milió de visites al pavelló vaticà de l'Expo 2000

HANNOVER.— La presència de la Santa Seu a l'Exposició Universal de Hannover (Alemanya) s'ha convertit en una oportunitat inesperada de presentació del missatge cristià a persones que no han trepit-

jat mai una església. Des de l'1 de juny, data de la inauguració de l'Expo 2000, fins ara el nombre de visitants del pavelló vaticà supera les 500.000 persones.

El tema del pavelló vaticà és el mateix del Jubileu: «Jesucrist, ahir, avui i sempre.» La peça més valuosa exposada és el *mandylion*. Es tracta d'una tela amb la imatge del rostre de Crist, del segle IV, procedent de la capella papal privada Redemptoris Mater, que es troba al Vaticà.

Segons la llegenda, el rei Adgar IX (179-214), després d'haver-se convertit al cristianisme, va encarregar a un artista que realitzés una imatge de Crist. El pintor no es veia amb cor de dur a terme aquest encàrrec, però, segons la tradició, li va ser concedit l'ajut diví. El mateix Jesucrist se li va aparèixer i així va poder completar de manera miraculosa la seva feina, deixant la imatge del Messies impresa al llenç. El fet és que hi ha una semblança inquietant amb el rostre del Sant Sudari. És el primer cop que el *mandylion* s'exposa a Europa fora del Vaticà.

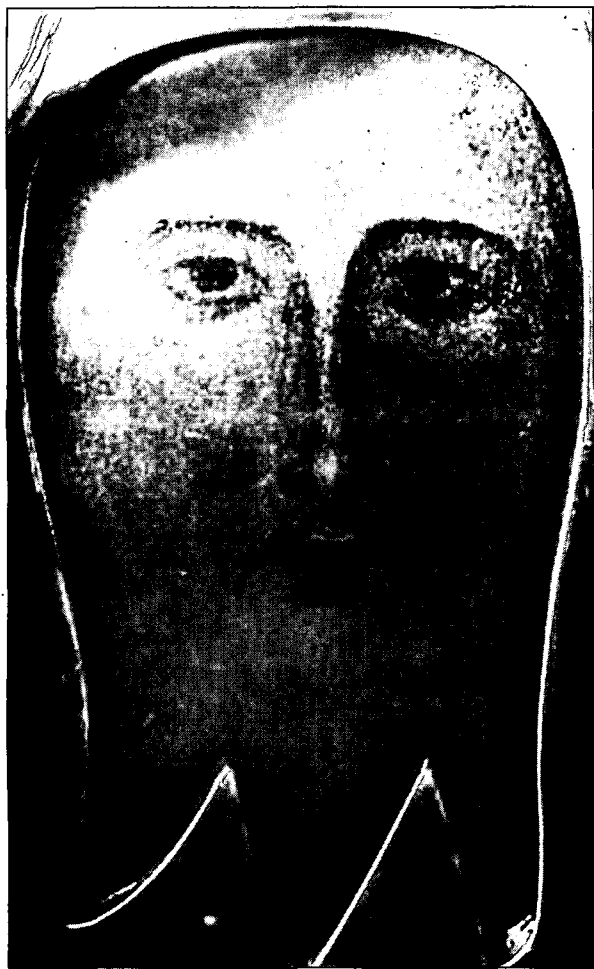
Són cinc els temes que ofereix el pavelló vaticà: la pau i la justícia, la dona, els nens, la família i els drets humans. Cada tema es presenta de tres maneres: amb una obra procedent del Vaticà, una galeria fotogràfica i dues cites de Joan Pau II.

El 3 d'agost passat el recinte d'exposicions de la seu apostòlica es va omplir quan hi va tenir lloc un fòrum sobre el tema «La família avui», organitzat per la nunciatura apostòlica alemanya i l'associació internacional Ajuda a l'Església Necessitada. Christa Mewes, psicòloga i escriptora; Janna Haaland Matlary, política i professora de la Universitat d'Oslo; Paul Kirchhof, exjutge constitucional alemany, i Alfonso López Quintas, sacerdot

i filòsof espanyol, van afrontar les perspectives de la família des d'un punt de vista ètic, especialment en l'àmbit juvenil, així com els aspectes legals i polítics que incideixen en la institució familiar

avui en dia a nivell internacional.

L'Expo de Hannover estarà oberta fins al 31 d'octubre proper. És la trentena d'aquestes característiques que se celebra des que va tenir lloc la inaugural de Londres el 1851. El tema de l'exposició en el seu conjunt, que acull 180 països, és «Home, natura, tècnica: el naixement d'un nou món». Quan l'Expo s'acabi, el pavelló vaticà, construït en fusta i vidre, serà desmuntat i transportat a Liepaja (Letònia), on funcionarà com a centre parroquial per a una comunitat de 15.000 fidels. (Zenit)

Una imatge del «mandylion», que es pot visitar a l'Expo 2000.

Història del culte al «mandylion»

A l'antiguitat cristiana el *mandylion* (sudari de Crist) va complir a la perfecció tots els requisits per ser considerat a la vegada un objecte de culte i una obra d'art. Té per un costat un origen sobrenatural, al mateix temps que compleix una missió evangelitzadora, ja que mostra de manera patent davant la resta de religions que el Déu cristià és a la vegada Déu i home, tal com diu el Credo cristià i va confirmar el Concili de Calcedònia (451).

El *mandylion* apareix anomenat per primer cop a Síria al segle VI. Al segle X va arribar a Bizanci des d'Edessa. Per protegir-lo del perill que suposaven les guerres cada cop més properes a la capital d'aquest imperi, va ser traslladat primer a París i després a Roma cap a l'any 1200. Encara avui hi és venerat pels creients a la capella vaticana Redemptoris Mater.

PERÚ

Augmenta la presència juvenil a l'Església

LIMA.— La presència dels joves s'ha incrementat a l'Església peruana, però és necessari que siguin apòstols entre els seus companys. Així ho ha assenyalat el bisbe de San José del Amazonas i president de la Comissió Episcopal de Joventut del Perú, Mons. Alberto Campos. Segons el prelat, «he sentit, mitjançant el contacte amb els diferents grups parroquials i moviments, que els joves veuen a Jesús com un amic, com una persona molt propera. Jesucrist apareix sempre com el model del jove madur, el que arriba a la plenitud de totes les aspiracions i que va presentant a tots els joves el Camí, la Veritat i la Vida». Mons. Campos també ha reconegut que es tracta d'una minoria de joves cristians compromesos i que la gran majoria encara es troba allunyada de l'Església: «Ara la tasca és que els joves compromesos s'apropin a aquesta majoria que encara no ho està.» (ACI)

EL SALVADOR

L'Església, contra la delinqüència

SAN SALVADOR.— L'arquebisbe de San Salvador, Mons. Fernando Sáenz Lacalle, ha donat suport a la creació del Moviment Patriòtic Units Contra la Delinqüència i ha anunciat que l'arxidiòcesi s'integrarà en aquest moviment que busca combatre l'onada de violència al país. Mons. Sáenz ha expressat la seva alegria «pel sorgiment d'un moviment de ciutadans», però ha exhortat a «buscar les veritables causes de la violència i la desestabilització social». (ACI)

Som al 2000!

L'Any del Jubileu

Casa d'Espiritualitat del

SANTUARI DEL MIRACLE

Fem que aquest any que celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist, sigui un «veritable any de gràcia per a tothom». Uns dies de recés seran una experiència personal enriquidora.

Per a Tothom

■ EXERCICIS ESPIRITUALS

Del 18 al 24 de setembre
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Del 22 al 24 de setembre
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

Des de principis d'aquest any 2000 ja disposem de les 42 habitacions de la Casa, renovades amb bany, 4 adequades per a minúsculs. Aquesta renovació permet oferir una estada senzilla i agradable, ajudar al recolliment i a la intimitat necessàries per a la reflexió i la pregària, i donar servei a un major nombre de persones.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43

Rússia

L'Església ortodoxa russa canonitza l'últim zar

El tsar Nicolau II amb la seva família.

MOSCOU.— Sant Nicolau II. Així serà anomenat a partir d'ara pels russos l'últim tsar de Rússia, assassinat juntament amb la seva família pels bolxevics l'abril del 1918. La canonització per part de l'Església ortodoxa russa va tenir lloc el 20 d'agost passat a la catedral del Salvador de Moscou, símbol del renaixement de la fe després del període comunista. La canonització de Nicolau II,

de la seva família i d'un altre miler de «màrtirs de Rússia» va ser aprovada pel Concili de l'Església ortodoxa russa. En la resolució de la canonització, el Concili va indicar que «els sofriments patits per la família imperial en el captiveri, la humilitat i la resignació cristiana amb què van acceptar el seu martiri són una victòria de la fe de Crist sobre el mal». (Zenit)

PARAGUAI

Corrupció i pobresa, temes prioritaris per als bisbes

ASUNCIÓN.— Amb la finalitat d'aportar principis ètics i valors espirituals, la Conferència Episcopal de Paraguai ha acceptat que dos bisbes del país participin en els consells de lluita contra la corrupció i la pobresa creats pel Govern. Aquesta presència s'ha decidit com a resposta a la demanda de diversos sectors ciutadans que creuen que la doctrina social de l'Església pot il·luminar els temes que tenen relació amb el bé comú. Per a la majoria de paraguaians l'Església és una institució amb credibilitat i deslligada d'interessos. Els bisbes que integraran les comissions són Mons. Pastor Cuquejo, que s'integrarà en la dedicada a la corrupció, i Mons. Óscar Páez Garcete, que formarà part de la dedicada a la pobresa. (ACI)

ESPANYA

Loreto Ballester, directora general de la Institució Teresiana

LOS NEGRALES.— Loreto Ballester Reventós ha estat elegida recentment nova directora general per la XV Assemblea General de la Institució Teresiana, reunida des del 16 de juliol a Los Negrales (Madrid). Ballester succeeix Arantxa Aguado, que ha estat directora general durant els darrers dotze anys.

Nascuda a Bràfim (Tarragona) el 9 d'agost del 1944, Loreto Ballester va estudiar Ciències Químiques a València i va fer la tesi doctoral a Madrid al Consell Superior d'Investigacions. Ha desenvolupat la seva activitat professional en el Departament de Química Inorgànica de la Universitat Complutense de Madrid, on actualment és catedràtica. Durant els últims anys ha realitzat una àmplia tasca científica en aquesta universitat i ha dirigit projectes d'investigació nacionals i internacionals.

L'objectiu d'aquesta XV Assemblea General ha estat «reconèixer, assumir i respondre amb audàcia als desafiaments que l'evangelització reclama de la missió de la Institució Teresiana i de la seva responsabilitat eclesial com a associació de laics».

La Institució Teresiana és una associació internacional de fidels reconeguda per l'Església catòlica i que està inclosa en el Pontifici Consell per als Laics. És present a trenta països de quatre continents on els seus membres —homes i dones laics— treballen per la promoció humana i la transformació social mitjançant l'educació i la cultura. Es comprometen a posar en diàleg la fe i la cultura, com la sal i el llevat dintre de les estructures de la societat amb la finalitat de transformar la realitat des dels valors de l'Evangeli. (C.C.)

Demanar a Déu el do de la pau

MADRID.— Davant de l'assassinat de dos membres de la Guàrdia Civil, José Ángel de Jesús Encinas i Irene Fernández Pereda, que es va perpetrar a Sallent de Gállego (Osca) el 20 d'agost, la Conferència Episcopal Espanyola va enviar sengles cartes de condolència a Mons. José María Conget Arizaleta, bisbe de la diòcesi de Jaca, i a Mons. José Manuel Estepa Llaurens, arquebisbe castrense, en què es demanava «al Senyor que premii amb el seu descans etern el servei al bé comú dels dos guàrdies civils assassinats per ETA. Li demanem també que concedeixi el consol i l'esperança a les seves famílies».

La carta finalitzava amb aquestes paraules: «Preguem finalment Déu perquè concedeixi la pau al nostre poble, que pateix la fuetada periòdica del terrorisme cruel i sense sentit. Al mateix temps, encomanem a totes les comunitats cristianes que demanin insistentment a Déu el do de la pau, tal com, amb motiu d'atemptats terroristes anteriors, expressava una recent nota del Comitè Executiu de la CEE.» (C.C.)

Segell commemoratiu del centenari de la basílica de Covadonga

OVIEDO.— La Direcció General de Correus i Telègrafs ha comunicat al arquebisbat d'Oviedo que l'any vinent emetrà un segell commemoratiu del centenari de consagració de la basílica de Covadonga. La decisió de Correus, que respon a una petició de l'arquebisbe de la diòcesi, Gabino Díaz Merchán, va ser presa per la Comissió de Programació d'Emissions de Segells i altres signes de Franqueig en una reunió celebrada a finals del mes de juny. (C.C.)

Estudi físic sobre el «botafumeiro»

MADRID.— Juan Ramón Sanmartín, catedràtic de Física Aplicada a l'Enginyeria Aeronàutica a la Universitat Politècnica de Madrid, ha fet un estudi titulat *Física del botafumeiro*, on descriu com s'aconsegueix un moviment pendular de 82 graus, cosa que permet que el botafumeiro arribi al punt més alt de la volta del transsepte. En el treball es diu que «el descobriment del procediment òptic per bombar l'encenser constitueix un fet notable» que permet passar, en uns vuitanta segons, d'un angle de moviment de 13 graus —provocat per l'empenta inicial— als 82 graus. (O.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 37.804 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☒
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms:

Adreça:

Població: Província: C.P.:

FORMA DE PAGAMENT:

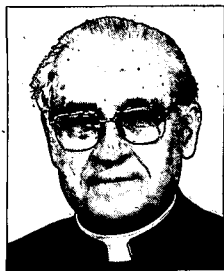
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular: Data:
 Entitat: Oficina: DC: Compte:

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

El testimoniatge de Teresa de Calcuta

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

«Vaig veure una dona que jeia en un rierol d'un carreró de Calcuta. Se la menjaven els cucs, estava acabada per la malaltia i inconscient. La vaig portar al meu pis, la vaig banyar i la vaig posar al llit. Després vaig tocar-li la mà per calmar-la. Per uns moments, el rostre de la dona s'il·luminà amb un somriure serè, va dir "Gràcies" i morí. Si jo hagués estat en el seu lloc, hauria dit: "Tinc fam, estic malalta". Mai no hauria dit: "Gràcies". Aquesta dona em donà una lliçó d'agraïment» (Mare Teresa de Calcuta).

Si tinguéssim més consciència del que rebem de Déu cada dia i de l'amor amb què ens ho entrega, certament seguiríem estant necessitats de demanar-li

moltes coses, però també és ben cert que li diríem "gràcies" en moltes més ocasions. I li donaríem més gràcies pel do més gran: l'encarnació del Verb, fet home en Jesucrist. Però, per a això darrer, és molt important la idea que puguem tenir de Déu mateix.

«Aquell que desconeix el vertigen que cala les arrels del nostre ésser davant l'ésser de Déu, no està preparat per contemplar Jesucrist» (Von Balthasar). Tampoc no està preparat per estimar aquest Déu, sempre insuficientment contemplat i, segons per a qui, mai no contemplat.

Correm d'aquesta manera, el perill d'acostar-nos a Crist com a cecs i sords, i no veure'l sinó com un exemplar d'humanitat perfecta, no considerar en ell Déu sinó l'home, a si mateix.

«El fet que l'ésser absolut de Déu es decidís a presentar-se en una existència humana i fos capaç de posar realment en pràctica la seva decisió, és quelcom que, al contemplatiu de l'existència de Jesús, li hauria d'estranyar cada dia com una cosa impossible, com quelcom que posa els pèls de punta; hauria de fer-li perdre el sentit, fer-li perdre peu o, almenys, fer-li caure en aquell èxtasi de comprensió que captivava els contemporanis de Jesús». «L'Evangeli no preveu cap cas de veritable trobada amb Crist que no acabi en adoració

o en lapidació» (Von Balthasar).

Sense un trobament amb Crist, sense alguna experiència de la fe, no som capaços de donar testimoniatge de la nostra fe dient: Heus aquí allò que em fa feliç, heus aquí allò que em fa viure. Creure equival a una invitació a la felicitat. Segueix essent veritat que el destinatari de tota declaració entorn de la fe segueix essent avui «l'home sofrent» (W. Kasper).

La nostra vida, ens deia un educador quan érem adolescents, és un full en blanc que hem d'omplir. Evitant el risc de fer-la inútil per a nosaltres mateixos o per als altres. Tota vida humana està travessada per aquest risc del millor i del pitjor.

Raymond Aron, en fer el balanç de la seva existència al final de la seva vida, escriu això: «Em recordo sovint d'una expressió que feia servir de vegades, quan tenia vint anys, en les converses amb els meus companys i amb mi mateix: "fer la seva salvació laica". Amb Déu o sense Déu, ningú no sap, al final de la seva vida, si s'ha salvat o si s'ha perdut». Pensament profund —comenta Sesboüé— que ell expressa prenent un terme del vocabulari religiós: la salvació. Efectivament, amb Déu o sense Déu —que tràgic sense Ell!—, tot home s'enfronta a aquest desig que és una exigència: realitzar la seva salvació. No haver perdut la vida.

Paraula i vida

Evangelitzar

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

L'Església existeix per a evangelitzar. El Papa demana amb particular exigència una «nova evangelització», una «evangelització renovada». Europa ha experimentat moltes transformacions culturals, socials i polítiques en els últims anys. Per això Joan Pau II diu que «cal plantejar el problema de l'evangelització en termes totalment nous». Això vol dir que s'imposa una obertura a noves formes d'evangelització.

L'Església no ha de tenir cap por al món modern. El tema de les relacions fe-món és difícil i complex, i ha de ser tractat amb objectivitat i profunditat. I en el diàleg Església-món, aquesta ha de ser fidel al que constitueix la seva «identitat essencial». L'Església ha d'oferir al món el missatge i la salvació de Jesús sense «rebaixes».

Això no és pas fàcil. Dóna peu a aquestes preguntes: ¿Com es pot predicar Jesucrist crucificat en un ambient

pluralista, on la mateixa predicació de la fe pot ser interpretada de manera diferent i fins i tot oposada? ¿Es pot parlar d'austeritat i sacrifici, d'alegria de la creu, de desprendiment i donació, en una societat consumista? Tanmateix és la nostra societat pluralista i consumista la que cal evangelitzar.

La societat consumista destrueix l'home en la seva consciència i en la seva llibertat interior. El consum ocupa el lloc central i, per tant, el diner i el poder per situar-se i triomfar enmig d'aquesta societat. S'inverteixen els valors i l'home va perdent la seva grandesa i la seva dignitat de persona humana i de fill de Déu. Per això cal una «nova evangelització», la conversió, el canvi interior i també la transformació de la societat.

L'autèntica evangelització ha de ser «cristocèntrica». És ben cert que els nostres temps no són millors que aquells en què va viure sant Pau. Com ell, cal predicar Jesucrist crucificat i resuscitat. S'ha d'insistir en la centralitat del misteri del Fill de Déu fet home. És necessari repetir als catòlics d'avui la recomanació constant de l'apòstol Pau a Timoteu: «No et faci vergonya de donar testimoniatge de nostre Senyor Jesucrist.» Cal confiar, sense por, en «la força de la creu» i en la «potència de l'Evangeli».

L'Església existeix per a evangelitzar. En el moment actual, l'Església necessita «testimonis»: homes i

L'Església necessita «testimonis»: homes i dones totalment enamorats de Jesucrist.

dones totalment enamorats de Jesucrist, generosos i totalment desposseïts de si mateixos. El Papa afirma que per a aquesta evangelització «es necessiten heralds del l'Evangeli, experts en humanitat: es necessiten sants».

opinió

Zoom

La crisi econòmica que enfonsa els russos en la pobresa no sembla amoinar gaire els seus dirigents. Com en els millors anys de l'imperi soviètic, Rússia organitza guerres i llueix flota espacial i marina. Però la desgràcia del submarí Kursk ha deixat en evidència els alts càrrecs del país. Per una mena d'orgull patriòtic totalment fora de lloc i per guardar ves a saber quins secrets militars no es va acceptar ajut estranger fins molt tard, massa tard. Els 118 tripulants ara morts no eren prou importants, i la població sent molt més properes aquestes morts que no pas tota la comèdia tecnològica i militar.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Un premi pòstum de l'ONU a una monja assassinada

Segons informen diverses agències, la fundació Path to Peace («Senderó de la pau») de l'ONU, que des del 1991 està al servei de les tasques més humanitàries, ha atorgat el premi Instrument de pau a la mare Erminia Cazzaniga, la religiosa assassinada l'octubre de l'any passat a Timor Oriental, després d'haver dut menjar i consol a un grup de refugiats.

En una entrevista concedida mesos abans a un butlletí parroquial de Lecco (Itàlia), poble on havia nascut, la monja va afirmar: «De Timor Oriental, avesat al sofriment i a la pobresa, he rebut la capacitat d'acceptar jo també el dolor...» Poc pensava ella que aquestes paraules serien profètiques!

Cada any, Path to Peace assigna la distinció a persones que s'han destacat per ser, com Francesc d'Assís,

«instruments de pau» al servei dels més pobres i indefensos. La cerimònia del guardó —per haver mort ja la religiosa— aquesta vegada serà pòstuma (in memoria), i tindrà lloc el 13 de novembre vinent al Palau de Vidre de les Nacions Unides a Nova York.

Qui era aquesta dona que vivia des de feia 40 anys a Timor Oriental i que es troba enterrada, per voluntat pròpia, en aquesta illa austral, després d'haver estat assassinada bàrbarament pels milicians? Nascuda a Itàlia l'any 1930, des de petita havia estat catequista i membre de l'Acció Catòlica. Volia ser missionera; malgrat tot, va començar a treballar en una fàbrica tèxtil. Més tard va reafirmar la seva vocació en conèixer les religioses fundades per una altra italiana —no fa gaire canonitzada—, Maria Magdalena de Canossa. L'any 1955, després d'acabar el noviciat, se'n va anar a Portugal per aprendre l'idioma. Cinc anys més tard viatjava a Timor. Es va dedicar a l'assistència de malalts i pobres, a l'educació d'adolescents, sobretot noies, i a col·laborar amb la pastoral de l'Església en aquest sangonant tros de l'illa.

Quan les nostres cadenes de televisió donaran a conèixer persones així? Ja ha passat el temps en què, segons la televisió, les monges només ensenyaven parenostres i castigaven de cara a la paret els seus alumnes. Cal que es posin també al dia aquests mitjans informatius, els més moderns i de més audiència.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els bons costums

Senyor Jesús, a l'Evangeli del diumenge 22 una vegada més increpes els fariseus.

No pots suportar la seva hipocresia. Molt rentar-se les mans abans de menjar, però en el seu cor nien les maldats.

Actualment es perden moltes pràctiques devotes, però encara queden moltes falsedats.

No sé si hi ha gaire gent de la qual puguem dir que té el cor net i refrescant.

Doncs, n'hi ha, Senyor.

Precisament aquesta setmana vaig menjar en un poble de Castella. Feia tres setmanes que havia mort l'home de la casa. Un home just: anava a missa cada dia, de l'Ajuntament, president de la penya esportiva, locutor a la ràdio local... I un cristià sorprenent.

En aquest poble no hi ha marginats, però si en passava algun i ell se n'assabentava, el convidava a menjar a casa (la seva dona tenia tanta culpa com ell perquè el guanyava en bondat). Sovint portava a dormir a casa alguna persona recollida del carrer, un transeünt. I era amic dels gitanos (en aquest poble aquests no són gaire ben vistos)... Per això el dia del seu enterrament hi va anar el rei dels gitanos, i molts d'ells.

A les seves pràctiques religioses afegia la pràctica del cor com Crist: acollidor, bo, generós...

No es dona gaire sovint tantes virtuts juntes.

Hi ha religiosos als quals no podem interrompre la seva pregària comunitària... Primer és la pregària.

N'hi ha d'altres per als quals el menjar comunitari és com sagrat. No conviden ningú. Sempre recordaré la invitació que els monjos de Montserrat van fer als catorze nens del carrer amb qui vaig anar al monestir.

Diffícilment s'interromp una reunió religiosa per atendre un necessitat. Cada cosa al seu temps.

Per a d'altres, les vacances són sagrades: són vacances. Com a molt, un mes d'experiència en un país exòtic, llunyà. Però un mes entre els marginats de la ciutat en temps de vacances no acostuma a ser una pràctica habitual. Es deixa per als joves que facin el seu camp de treball.

Recollir algú que dorm al carrer i portar-lo a una habitació buida del convent (n'hi ha tantes avui dia) és una cosa com prohibida. I menys en un convent d'homes recollir una dona.

Tu ja ens ho adverteixes: de vegades deixem de banda el «manament de l'amor» per aferrar-nos als bons costums que nosaltres hem establert.

Perquè no hi ha pràctiques ni bons costums imposats per Déu. Ens els imposen nosaltres mateixos, o ens els van imposar fa segles i continuem la tradició, encara que no tinguin res a veure amb el món d'avui.

La vida cristiana ha de sintonitzar, viure's sintonitzada amb el món que l'envolta.

I ha de descobrir quines coses mereixen ser oblidades o arraconades perquè regni, continuï regnant al món, el cor, l'amor.

Senyor, fes que sempre, a més de lloar-te amb els llavis, sapiguem lloar-te amb el cor, amb les obres.

Què és la fe sense obres?

Senyor, fes que del nostre cor surtin obres conforme a la teva Paraula de sempre.

Punt de vista

Ernest Bou i Janoher
Advocat

Justícia i caritat

Mossèn Josep Maria Pujadas (1915-1984), sacerdot eximi, que ens ha deixat un estel d'obres perdurables, va dir un bon dia: «No es pot esmentar la caritat si abans no s'ha acomplert amb la justícia... però un dia van portar la justícia a batejar i li van posar per nom Caritat.» Alguns vam pensar que es tractava d'una *boutade*, perquè el mossèn tenia formació francesa. Però no era així. La frase és profunda.

Cal purificar la justícia. Avui, després del Vaticà II, que en la seva constitució sobre l'Església en el món modern, la *Gaudium et spes*, i emparant-se en la paràbola del bon samarità, l'aplica a les grans necessitats del nostre món, hom hi vol descobrir una «nova via» que condueix a la salvació. Efectivament, Crist, en el sermó relatiu al judici final (Mateu 25, 31 i ss.), esmenta la justícia com a premi per accedir al Regne promès.

Però no es pot descurar que abans, el Mestre, ens ha parlat de fidelitat individual (Mateu 24, 45 i ss.) i de fidelitat col·lectiva (Mateu 25, 1 i ss.) i el mateix Jesús ens havia dit que s'ha d'acomplir la lletra més petita de la llei.

Avui amb els grans moviments de solidaritat i voluntariat, que són més que signes dels temps, signes de molt bon temps, s'aplaudeix als qui s'impliquen i es comprometen en aquests valors. I això està molt bé. Hem

Molts joves d'avui s'impliquen i es comprometen en tasques de voluntariat.

saber esoltar

Pensar i... parlar

L'Aristòtil, el gran filòsof grec, va dir que «el savi no diu sempre el que pensa, però sempre pensa el que diu». Frase de sentit comú. Qui podria negar que la sentència és recta? El pensador era un veritable savi i la seva dita té vigència encara. Assolim segurament de no dir tot el que pensém. Tanmateix pensar tot el que diem no esdevé massa fàcil. Les converses estan plenes de «ciris trencats» i d'imprudències. I d'aquí en procedeixen determinats desastres per la convivència.

Recordo que, en un film sobre Enric VII d'Anglaterra, el sobirà renyava els seus nobles tot dient-los que el cap no era només per dur barret, sinó per pensar. Les paraules han d'anar precedides del raonament, si volem que siguin prudents. Només el pensament pot sostenir les regnes de la paraula adequada. El raonar atorga a la paraula la caritat o l'amor que la fa encertada.

d'agrair a l'Esperit que condueix l'Església, i a Jesucrist, Senyor de la història, que ens hagi portat per aquests camins de gràcia.

Però compte. Diu el Senyor «allò que és admirable entre els homes, és detestable als ulls de Déu», indicant clarament que cal purificar aquests serveis humans no sigui el cas que la suposada bona voluntat no fóra agradable a Déu i hàgim de dir amb el profeta: «Ara sabem perquè no ens fas justícia... (per les nostres faltes)» (Isaïes 59,9).

Sembla que el joc de molts és fer el bé per un costat, denunciar injustícies i blasmar certes espiritualitats, però per l'altre donar curs a la llibertat.

Intentem fer-ho tot bé, com ens diu la Paraula de Déu, i podrem celebrar encara que sigui metafòricament, un sacrament ben curiós: batejarem la justícia.

La paraula desencertada i inoportuna revela una personalitat fràgil. La persona madura sap quan ha de dir o retenir un mot. Pensar abans de parlar és fruit de la virtut de la prudència, és a dir, de la que té la funció de guiar encertadament.

No és sempre veritat que les paraules són joguines del vent. Les paraules produeixen determinats efectes. No és el mateix una paraula d'ànim que una paraula de menyspreu. No s'identifiquen pas una frase calumniosa amb una de vertadera. Cal sospesar cada paraula. No tenim cap obligació de ser xerraires a tort i a dret. Hem de saber que només som amos de la paraula no dita. I que la pronunciada ja no la dominem i haurà estat bona o melèfica, oportuna o inoportuna. Només la raó i l'amor poden domar la parla.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

La Custòdia

Entre els meus llibres tinc un volum titulat: *La abadesa de las Huelgas*, José María Escrivá, Ed. Luz 1944. És un estudi molt interessant sobre aquesta institució i jurisdicció *quasi episcopal, nullius diocesis* (així es defineix l'abadessa en els seus documents). Si he anomenat l'any de l'edició és perquè en aquella època jo vivia a Burgos i recordo les anades i vingudes dels nens, quan intentàvem veure aquella dona de la qual es deia que si el Papa es casés ho hauria de fer amb ella.

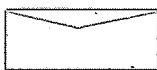
I, què té a veure las Huelgas amb Terra Santa? Ben segur que no hi ha cap relació, però hi trobo un paral·lelisme amb la Custòdia dels Llocs Sants, ja que tot i tenir-ne el poder, el mandat i la missió, el seu superior no gaudeix d'ordenació episcopal. Els que visiten Terra Santa tancats en un programa comprimit tan sols s'adonen de la presència de frares franciscans als llocs més importants. A causa de la gran quantitat d'informació que reben no se'ls acut preguntar-se el perquè d'aquesta presència.

El que hauria de ser un altre volum ho resumiré en aquesta notícia. La Custòdia de Terra Santa és una fundació de l'època de sant Francesc durant el Capítol general celebrat a Santa Maria dels Àngels (14-V-1217). Aquesta superprovíncia franciscana s'estén des de Xipre fins a Síria. És la primera organització missionera fundada en l'Església i el seu primer superior va ser el mític fra Elies. Com a institució té el seu seminari on acudeixen els que després seran els seus membres, i a aquest seminari no li manquen vocacions, però la seva aportació tampoc no és suficient per a la gran tasca a la qual es dedica la Custòdia. Molts dels franciscans que vam trobar per allà són cedits per altres províncies. Encara que pertanyin a l'orde dels Frares Menors, la seva tasca la porten a terme en nom de la Santa Seu. Sant Francesc la va fundar amb la il·lusió missionera conseguint al viatge que va fer a l'Orient Mitjà el 1219. Actualment, a més de la cura dels Llocs Sants, la conservació, l'estudi arqueològic, la difusió escrita i l'atenció dels visitants, acullen els pelegrins a les hostatgeries que anomenen «Casa Nova» (afortunat qui hi troba allotjament!) tenen col·legis, orfenats, l'Estudi Bíblic, amb categoria universitària, un complex editorial d'on surt material gràfic, llibres i revistes (em sento molt honrat pel fet de col·laborar habitualment en l'edició castellana de la *Revista Tierra Santa*, i esporàdicament en la francesa). A tot això cal afegir els serveis ministerials com la regència de parròquies i les activitats caritatives. Fins aquí és tot el que és visible, però el més autèntic, allò que no mor, com diu de sant Pau (2C 4,18), és el seu esperit d'hospitalitat i de servei meravellós i extraordinari, per això em sap greu quan sé que un grup cristià es deixa conduir per un guia jueu i ignora tota aquesta tasca i la instrucció dels franciscans, perquè s'han perdut el coneixement d'una de les millors coses del país. (Això ho dic sense desmereixir la professionalitat competent dels guies israelians). Si el superior de la Custòdia no és bisbe gaudeix, en alguns aspectes, de prerrogatives per sobre de les del mateix Patriarca, però com passa moltes vegades, no tinc més espai per parlar-ne.

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

☐ Carrasco i Formiguera i els altres no beatificats

Sr. Director,

Entorn a l'entrevista al P. Hilari Raguier sobre la beatificació de Carrasco i Formiguera, voldria recordar que Roma no beatifica víctimes de guerra. Roma només beatifica els màrtirs als que els fou arrabassada la vida durant la persecució religiosa sagnant i brutal que es va implantar el 1936 pel fet de ser religiosos, sacerdots, pares de família o joventut fidel a l'Església. Així doncs, si prosperés el «pla Hilari» sobre Carrasco i Formiguera es podria presentar una llista interminable de candidats a la beatificació.

Permeteu-me un exemple. La senyora Sara Jordà de Figueres, infiltrada al govern i policia de Girona, es dedicava a entregar documentació falsa a catalans catòlics i ciutadans diversos perseguits per la «revolució roja» i els indicava el camí de la frontera, i així els salvava de la mort. Organització que va ser descoberta per la policia «roja». I detinguda, l'atrevida i admirada Sara Jordà va ser afusellada, en previ judici, per «espia» al Fossar de Santa Helena de Montjuïc juntament amb 57 homes i 6 dones. Però Sara no va poder aixecar cap crucifix en el moment de ser afusellada, com en féu gala a la mort de Carrasco, perquè li havien arrancat la medalla del coll i trepitjat els rosaris que portava a la butxaca. Mai no hem proposat beatificar-la.

I què me'n direu dels joves catalans voluntaris del Terç de Montserrat, escapats per la muntanya o passats del front, que lluitaven amb fe, amb els rosaris a la butxaca i al cor la sagrada comunió rebuda de bon matí? Aquests joves moriren al front convençuts que lluitaven per retornar a Catalunya la fe trepitjada per l'exèrcit roig que tenien al davant, per tal que Jesús Sagrat pogués tornar als sagraris, que les parròquies tornessin a oferir al poble català la doctrina i els sacraments de l'Església. Molts van morir al front, però alguns d'altres foren afusellats, fets presoners a Belchite o el Codo, especialment per les milícies de Durruti i Pérez Ferrás. Cap d'ells mai no ha estat proposat per a la seva beatificació. Jo creuria que es podrien beatificar aquests últims si es pogués justificar que foren afusellats, no com a soldats, sinó per ser defensors de la fe. Però de moment no s'ha incoat cap expedient.

No s'entén com Unió Democràtica de Catalunya només commemora la mort de Carrasco i no es recorda dels centenars de morts afiliats o simpatitzants d'Unió Democràtica, uns assassinats pels comitès rojos per «catòlics» i altres escapats frontera amunt. Uns es van quedar a França

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

☐ Transmetre

Sr. Director,

Molts de nosaltres som del parer que ha d'existir una bona relació entre comunicació i Església. La primera no ha de ser un obstacle; al contrari, com que va unida a les noves tecnologies s'agilitza la propagació de la notícia.

Es pot pensar que l'espiritualitat no ven, però alguna cosa queda, com ha estat el cas de la mare Teresa de Calcuta. Si tot té un missatge que de vegades es comercialitza, el d'ella precisament va ser espiritual i de dedicació als altres. La seva vida, les seves activitats, el seu dinamisme —malgrat una edat avançada— i la seva mort la vam conèixer a través dels *mass-media*. Després cadascú ha pogut aprofundir en el seu coneixement utilitzant altres mitjans.

També la figura del Sant Pare apareix sovint en els mitjans de comunicació. «Gran i malalt. Com és que continua?», ens diuen. El seu delicat estat de salut és innegable. La imatge que ens presenten i alguns dels comentaris ens fan reflexionar, ja que amb la seva vida fa una nova manera de predicar l'Evangeli. La seva actitud és d'esperança per als malalts. Mostra aquesta nova època que hi pot haver en la vida de les persones quan encara és possible continuar fent una activitat. Tots dos, la mare Teresa i el papa Joan Pau II, són ancians, però plens d'una força plena d'espiritualitat que sí que ven.

MARIA LANFRANC
Castellcirespir

(com els pares de Miquel Roca) i són innombrables els joves que passaren a l'Espanya Nacional. Molts d'ells moriren al front, especialment en el Terç de Montserrat.

He demanat a pobles i ciutats (Figueres, Gironella, Vic...) i cap afiliat o simpatitzant d'UDC va col·laborar amb els comitès «rojos» després del 36. Al revés: tots es van haver d'amagar o fugir. L'única excepció va ser el malaurat Carrasco, a qui Companys va donar l'«enchufe» d'administrar la Hisenda plena de diners requisats. Enviat a Bascònia per salvar-lo de la mort a Barcelona, per què no es va quedar a França com li proposava Cambó?

L'excepció confirma la regla. UDC mai no va lluitar al costat de la República. Al contrari. Va ser perseguit pels governants del 1936 que s'apoderaren de la Generalitat i dels ajuntaments de tots els pobles i ciutats de Catalunya. Dóna la impressió cada vegada que UDC ret homenatge a Carrasco i no parla dels altres, que l'única finalitat és acusar Franco.

Com és possible que Carrasco marxés

amb la família vers un Bilbao a punt de caure a les mans dels exèrcits navarresos? I que portés tota la família a un patiment inútil? El motiu polític de ser assassinat va ser el de «col·laborador de la guerra». Li van trobar els documents de Companys. El responsable indirecte fou Manuel Azaña, que es va negar a signar un canvi de presoners.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera
☐ És cosa oficial la religió?

Sr. Director,

Jo dic que no, l'experiència diu que és un error. S'equivoca qui en fa un fet estatal. No s'equivoca qui entén que és quelcom individual i social.

Recordant el nacionalcatolicisme ens adonarem de les confusions que es van produir. Fruit d'una guerra civil a l'estil de guerra santa, va succeir de tot. No manca la hipocresia més farisaica que mai hem

vist. Uns van morir heroicament, uns altres es van venjar amb represàlies, segons ells en nom de Déu. Amb aquest confusionalisme hem viscut un grapat d'anys, ja que els dirigents del país sempre feien la política com uns vencedors del mal. Si no pensaves com ells eres persona equivocada. Aquesta postura feia rebel·lar interiorment. Produïa una quimera que anava prenent gruix fins a forçar l'altra part del pèndol.

Avui els nostres ambients donen la impressió que hi ha uns vençuts venjats que intenten combatre aquella posició falsa de les persones que tan malament governaven el fet religiós. Al meu entendre, i és un entendre que es toca, passa el mateix, però a la inversa. Molts són els mitjans de comunicació que fan gala d'irreligiositat, es burlen del fet religiós i calumniem amb la mateixa naturalitat que quan els altres ens donaven gat per llebre. És a dir, dóna la impressió que l'autèntica religió ha de ser disfressada pels qui tenen la paella pel mànec.

A la nostra democràcia li cau el pes de l'antireligiós tot a un cantó. Sembla que els creients estiguem arraconats.

Deixeu-me dir què és religió. Voldria posar la cosa al lloc que li correspon, a fi de poder aconseguir que aquest error ambiental tingui un criteri i no hagi de llegir tan sovint opinions sobre el tema de part dels qui no en saben ni un borrall. Si us plau, es pot parlar i escriure d'una assignatura quan res no se n'ha estudiat?

La paraula religió no diu altra cosa que relació, lligam amb Déu. La persona religiosa no fa altra cosa que relacionar-se amb el Ser Suprem. No com un costum, sinó com una vida, hom no es relaciona amb Déu quan toca, com ho fem, per exemple, en afaitar-nos. El religiós està connectat amb Déu com l'ideal de la seva vida. No té més afany que enriquir-se i atreure el Totpoderós una força sobrenatural per poder transmetre-la a tot allò natural i així aconseguir un món millor aquí i una felicitat eterna.

Tothom és cridat a ser religiós. Hi ha qui diu que no sent res. Jo li diria que està equivocat. No és el mateix no sentir que no escoltar. Uns responen fent-se sacerdots, altres fent-se frares o monges, altres són solament laics. Quin és el més cridat? Sols ho sap Déu. Quan un conjunt de persones respon al fet religiós, formen una confessió. Pel que fa a l'Església, sabem que la formen els batejats.

Per manca d'espai m'he quedat molt reduït. Si algú volgués parlar-ne sempre estic a punt. El meu telèfon és el 938 810 883.

PIUS PUJOL
Barcelona

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Dos Papes conciliars

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Es cristians que han —i hem— desitjat venerar de manera pública la memòria del papa Pius IX i del papa Joan XXIII, donem gràcies a Déu. El proper diumenge dia 3 de setembre, memòria de sant Gregori el Gran, el papa Joan Pau II accedirà amb la seva autoritat pontifical a les peticions fetes en aquest sentit, després d'un procés atent d'examen de les mostres de vida cristiana donades per aquests dos Papes tan decisius en la història de l'Església contemporània. És el que anomenem «beatificació».

Llunyans i propers

La beatificació conjunta de Pius IX i Joan XXIII ha causat sorpresa en alguns ambients. En altres, fins i tot una certa contrarietat, com si la companyia de Pius IX no fos grata a la veneració de Joan XXIII... Quines reaccions més allunyades del sentit de la veneració cristiana!

És cert que el procés de Pius IX ha estat força més laboriós que el de Joan

XXIII. No és en debades que el pontificat de Pius IX ha estat el més llarg de la història de l'Església, i que els esdeveniments que ell mateix va protagonitzar en l'Església del seu temps foren més complicats d'analitzar que els força més pacífics del curt pontificat de Joan XXIII.

Però hi ha alguns trets que fan molt propers aquests dos Papes. El primer i més destacat, és que es tracta dels dos Papes que han convocat els dos darrers Concilis Ecumènics, ambdós al Vaticà. Es tracta de dos Papes «conciliars», que tingueren la inspiració de convocar el Col·legi episcopal per escoltar conjuntament el que l'Esperit deia a l'Església del seu temps. El Concili Vaticà I i el Concili Vaticà II són testimonis excel·lents d'aquesta iniciativa dels dos Papes que des d'ara venerem.

Hi ha un altre tret que apropa els dos Papes: l'afecte amb què foren acollits i tractats pels seus contemporanis, i la fama de santedat que el poble cristià els concedí. De Joan XXIII ho sabem molts, com a record personal. De Pius IX ens ho explica la història, i hi ha el testimoni del

mateix Joan XXIII, que considerava Pius IX com un sant.

Al costat d'aquestes aproximacions, és notable la diversitat de trajectòria que els va tocar de viure en relació amb el poder temporal. Tothom coneix Pius IX com a últim sobirà dels Estats pontificis (amb uns matisos que no vénen al cas aquí, però que no es poden oblidar). Joan XXIII, per la seva banda, proclamava en el discurs inaugural del Concili Vaticà II l'alegria de l'Església en veure's lliure de compromisos amb els poders d'aquest món.

A prop de les tombes dels dos Papes

Amb quin goig ens aproparem a la tomba del papa Joan XXIII! Baixarem les escales que ens porten des de la basílica de sant Pere a la cripta vaticana i arribarem davant d'aquella arca de marbre que porta gravat senzillament *Iohannes XXIII*. Com tantes altres vegades, i com tants i tants cristians des de la mort del Papa, demanarem la seva inter-

cessió per l'Església, per la seva unitat, per la seva renovació. Li demanarem saber imitar-lo en la seva bondat i en la seva amable i inofensiva sornegueria. Li demanarem que el Concili que ens va organitzar continuï essent viscut en l'Església com totes les seves conseqüències.

Anirem també a visitar el sepulcre de Pius IX, a la cripta de la basílica de Sant Llorenç, al Verano, a prop del cementiri. El sepulcre de De Gasperi, a l'atri de la basílica, ja ens farà memòria de la política italiana, tan lligada a la memòria de Pius IX. La basílica de sant Llorenç era una de les preferides del papa Pius IX, i en ella hi volgué la seva tomba. La cripta que l'acull està ornada amb l'escut de les diòcesis que col·laboraren econòmicament a preparar-la. Al beat Pius IX li demanarem per la llibertat de l'Església, per la intensificació de la veneració de la Immaculada Mare de Déu, per la comprensió justa i fidel, per part de tots els cristians, del significat de la infal·libilitat del Papa com a Pastor de l'Església.

petites homilies

La proclamació de la veritat

Josep M. Aragonès,

rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

En el decàleg es mana: No mentiràs. És el primer pas per anar a la recerca de la veritat. Perquè la mentida és molt més que l'absència de la veritat. N'és la suplantació. I si bé és cert que hi ha qui és capaç de destriar veritat i suplantació també ho és que moltes persones es deixen endur per les aparences i prenen l'error com si fos veritat. En el camí, a voltes no gens fàcil, de la recerca de la veritat, la mentida és com l'obstacle posat maliciosament al pas d'un cec. Ja és molt no posar obstacles. Però no ens podem quedar aquí. Cal no parar fins haver trobat la veritat.

I un cop trobada, proclamar-la als quatre vents. El Pare ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Tot un programa d'actuació. El programa de Déu sobre la veritable realització humana.

La veritat de Déu i de l'home és Jesucrist. Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ell és la veritat que ha estat proclamada pel Pare. I ha estat per ell ficada en la nostra vida. Acolliu amb docilitat la

paraula plantada en vosaltres. Ell —la Paraula— ens fa néixer a la vida. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Així la força de la Paraula-Jesucrist ens fa ser com un fruit primerenc de tota la creació.

Cal, però, obrir-se al dinamisme de la veritat que malda en el nostre interior per la fe i ens projecta sobre el món. Allò que ha estat i és proclamat en nosaltres, cal que al nostre torn també ho proclamem amb convicció i valentia. Per això la veritat de Déu ha d'amarar totes les nostres obres. No us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'hem de posar en pràctica. És la pedra de toc del cristià. A més de ser una persona que sap la veritat de Déu, el cristià ha de dir-la. I dir-la amb els mots quan convingui i amb les obres sempre. La vocació del cristià és la de proclamar la veritat que ens fa lliures. A dins i a fora dels temples. A tot arreu on hi hagi algú que lluiti per trobar l'autèntica religió. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia de viure.

«La missió dels apòstols», dibuix de Trento Longaretti.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

SETEMBRE

3. Diumenge

XXII de durant l'any. Verd. Lectures: Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jaume 1,17-18.21b.22.27 / Marc 7,1-8.14-15.21-23
ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de la Fontcalda.* Sants, Gregori el Gran, p. dr.; Sàndal, mr.; Aristeu, b. mr. Santes, Febes, corintia; Eufèmia, Eràsmia, Dorotea i Basilissa, vgs. mrs.
Festa Major: a Alcoletge, Anglès, Artés, la Beguda Alta, les Borges Blanques, Castellfollit del Boix, Castellví de la Marca, Collbató, Figols d'Organyà, Gaià, Gadesa, Ger, Gombrèn, la Guàrdia de Noguera, Josa de Cadí, Lliçà d'Amunt, Montgai, Montmajor, Montmaneu, Mont-ral, Sabadell, Sant Andreu de la Barca, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Miquel de la Vall, Sant Pau de Segúries, Sant Quirze del Vallès, Santa Coloma de Gramenet, Santa Eugènia de Berga, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Perpètua de Mogoda, Sarrià de Dalt, Sentmenat, Tortosa, Vidreres i Vilagrassa.

4. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 2,1-5 / Salm 118 / Lluc 4,16-30
ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu del Consol.* Sants, Moisès, profet.; Bonifaci I, p.; Rufi, Silvà i Vitàlic, nens mrs.; Oceà, mr. Santes, Càndida, vg.; Rosalia de Palerm, princ. vg, i Rosa de Viterbo, vg.
Festa Major: a Falset i Torredembarra.

5. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 2,10b-16 / Salm 144 / Lluc 4:31-37
ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de la Fontcalda.* Sants, Llorenç Justinià, b.; Victori, b. mr.; Bertí, ab.; Ròmul, pref. mr.; Eudosi, sold. mr. Santa Obdúlia, vg.

6. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 3:1-9 / Salm 32 / Lluc 2,38-44.
TORTOSA: Aniv. ord. episc. bisbe Xavier Salinas. *Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, profet.; Onèsim, mr.; Petroni, b.; Mansuet, b. mr., i Eleuteri, ab.
Festa Major: a Sant Sadurní d'Anoia.

7. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 3,18-23 / Salm 23 / Lluc 5,1-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Evorci, Augustal i Pàmfil, bs.; Nemori, diaca, i comps. mrs.; Clodoald, prev. Santes, Regina, vg. mr., i Judit, matr. bibl.
Festa Major: a la Poble de Massaluca.

8. Divendres

El Naixement de la Verge Maria (F) Blanc. Lectures: Miquees 5,1-4a (o bé: Romans 8:28-30) / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià, mr.; Sergi I, p.; Corbinià, b.; Néstor, mro. Santa Adela, mja.
Festa Major: a Aldover, Benifallet, Berga, la Bisbal de Falset, les Bordes, les Borges del Camp, Bovera, Breda, Cadaqués, Caldes d'Estrac (Caldes), Cambrils, Canet de Mar, Canillo, Capçanes, Castell d'Aro, Durro, l'Estany, Esterri d'Àneu, la Gleva, Guissona, Horta de Sant Joan, la Jonquera, Juncosa, Llerona, Llers, Llinars del Vallès, Menàrguens, Montblanc, Montoliu de Lleida, Mont-roig del Camp, la Morera de Montsant, Olot, Palafolls, Piera, la Poble de Montornès, Pont de Molins, el Pont de Suert, Pratdip, Puigcerdà, la Quar, Ribera de Cardós, Salou, Sanauja, Sant Adrià del Besòs, Sant Carles de la Ràpita, Sant Celoni, Santa Maria de Besorà, Santa Maria de Martorelles, Santa Maria de Montcada, Serós, Solsona, Sunyer, Tagamanent, Tordera (Segarra), la Torre de Fontaubella, Tremp, València d'Àneu, Viella, Viladecans, Viladrau i Vilanova de Segrià.

9. Dissabte

Sant Pere Claver, S. J. (MO) Blanc. Lectures: 1 Corintis 4:6b-15 / Salm 144 / Lluc 6,1-5. **SOLSONA** ciutat: *La Mare de Déu del Claustre (S) Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gorgoni, mr.; Rufi, Ruffinià i Estratò, mrs. Santa Maria de la Cabeza (o Toribia).
Festa Major: a Belloc d'Urgell, les Piles, Solivella, Verdú i Vilanova de Meià.

Lectures bíbliques

Diumenge XXII de durant l'any

Cicle B

Lectura primera

Dt 4,1-2.6-8

*No afegiu res als manaments que jo us dono...
 Compliu els manaments del Senyor*

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisès digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us enseño, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dóna, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, ¿quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, ¿quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i uns prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

Salm responsorial

14,1a i 2-3a, 3bc-4ab, 5 (R., 1a)

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

El qui obra honradament
 i practica la justícia,
 diu la veritat tal com la pensa;
 quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal al proïsme,
 ni carrega a ningú res infamant,
 compten poc als seus ulls els descreguts,
 honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès,
 ni es ven per condemnar cap innocent.
 El qui obra així, mai no caurà. R.

Lectura segona

Jm 1,17-18, 21b-22, 27

Heu de posar en pràctica la paraula

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que

la proclamació de la veritat ens fés néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyarieu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

Al·leluia

Jm 1,18

*El Pare ha decidit lliurement
 que la proclamació de la veritat
 ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un
 primer fruit de tot el que ha creat.*

Evangeli

Mc 7,1-8a; 14-15, 21-23

*Vosaltres, abandoneu els manaments de Déu
 per mantenir les tradicions dels homes*

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan torien del mercat no mengen, sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dóna és en vana, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

Barcelona

diòcesis

Gaudí bíblic

■ Identificat el simbolisme de la colònia Güell, una de les obres més insignes de l'arquitecte

La interpretació dels símbols que Gaudí va introduir en la seva obra arquitectònica ha donat lloc a confusió a causa de la manca d'explicacions de l'arquitecte, que va preferir guardar per a ell mateix el significat de moltes de les coses que van quedar incorporades als seus edificis.

La destrucció del seu arxiu a la Sagrada Família el juliol del 1936 va contribuir encara més al misteri que envolta alguns símbols de Gaudí. Aquest estat de coses ha donat lloc a una pila de fantasies per part d'escriptors i de crítics, que interpreten al seu aire les formes i els elements decoratius i cauen en interpretacions pintoresques.

La conjectura és sempre perillosa perquè, segons diu d'Alembert, el sentit de la conjectura pot resultar més admirable que el mateix esperit del descobriment, perquè, així ho diu Dèspèrau, moltes vegades la realitat resulta inversemblant.

En aquest sentit, és bo recordar que Gaudí deia que tenia imaginació, que no fantasia. Sembla com si Gaudí hagués llegit l'opinió de Coleridge quan va definir la fantasia com un desenvolupament de la memòria de manera lliure i imprevisible, amb imatges pretèrites barrejades segons el propi arbitri. Per contra, la imaginació és el poder de percepció de la realitat a dos nivells, el primari o acte mateix de sentir el món a manera de repetició tènue de l'acte creatiu diví i el secundari, que reelabora aquesta percepció per convertir-la en art.

Efectivament, Gaudí era capaç de percebre la realitat sense prejudicis ni deformacions professionals. Joan Munné, el modelista que va treballar amb Gaudí en diverses obres, deia de l'arquitecte que tenia el cap clar, «en Gaudí té el cap clar», frase digna de ser gravada *ad lapidem*, ja que la ment clara no és habitual entre els humans, més aviat donats a elucubracions i sofismes.

La localització d'un escrit autobiogràfic de Pere Viñas, fill i habitant de la colònia Güell, que va tenir ocasió de col·laborar tècnicament en les obres de l'església projectada per Gaudí, ha permès identificar el simbolisme d'una de les obres més insignes nascudes del geni de Gaudí. Aquest text interessant ha estat conservat pels descendents de Pere Viñas i és rigorosament inèdit.

A la colònia Güell de Santa Coloma de Cervelló, Gaudí va projectar una església que, si s'hagués acabat, hauria estat una de les seves realitzacions més completes. Va imaginar enmig d'un bosc de pins, en un turó al costat de la colònia obrera, una interpretació del Sant Sepulcre de Jerusalem, és a dir, una església inferior o cripta on hi hauria el Sepulcre de Crist i una església superior que figuraria el Cal-

vari o Gòlgota.

L'obra, iniciada el 1908, es va interrompre el 1917, quan només la cripta estava construïda i dedicada, des del 1915, al Sagrat Cor, devoció predilecta del capellà de la colònia, Mn. Gaspar Vilarubias Valls.

Gaudí va lamentar profundament no

d'una cinglera de basalt d'efecte imponent. Gaudí va manar portar a la colònia Güell grans fragments de basalt i amb ells va construir les quatre columnes centrals de la cripta, unint base, fust i capitell amb colada de plom fos.

Abans d'aixecar les columnes l'arquitecte va ordenar als picapedrers que, emprant la maça més gran, trenquessin les extremitats de les peces de basalt fent saltar els esquerdills o resquills grans dels cantons, amb la qual cosa les columnes presenten un aspecte extremament rústic.

El resultat va sorprendre tant el senyor

mostrava molt amoïnada per la forma de les noves columnes, tot i que, per prudència, no va fer cap mena de comentari.

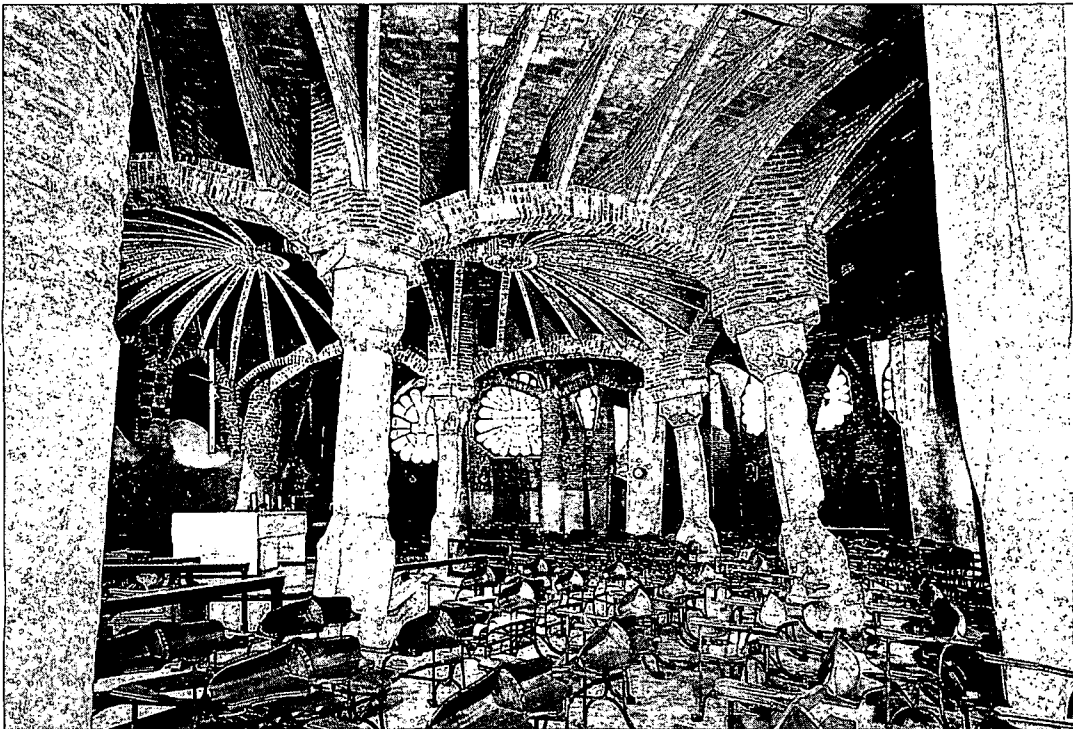
Gaudí, amb el seu penetrant esguard blau, va percebre el desconcert del jove i li va preguntar si li agradava la realització. L'aprenent, sufocat, va respondre: «Sí, senyor Antoni, m'entusiasma, no he vist enlloc el que veig fer aquí, tot i que la manera d'escalabornar les columnes és una mica estranya.» Llavors Gaudí, adreçant-se a Berenguer, va dir: «Què et sembla, Francesc?, un altre a qui, tot i no dir-ho directament, sembla que tampoc no agraden les columnes. Malgrat que hi ha un atenuant a favor seu, a ell li intriga saber per què a mi m'agraden. I per això em veig obligat a respondre-li.» I adreçant-se al jove li va dir: «Tu, Pere, ets jove i segurament encara no has llegit la Bíblia i encara menys l'Antic Testament. Doncs bé, el dia que el llegeixis veuràs que Déu va ordenar a Moisès que, quan aixequés un temple de pedra per a Ell, no la profanés treballant-la amb eines de ferro, sinó que la posés tal com surt de la pedrera per evitar així sorolls estridents no agradables al Senyor durant la construcció. Jo he procurat amb aquestes columnes —va continuar Gaudí— seguir el precepte de Déu, tot i que sigui només simbòlicament en unes columnes, quan hauria de ser a tot l'edifici.»

Efectivament, al versicle 25 del vintè capítol de l'Èxode es poden llegir les paraules de Déu a Moisès: «Si em vols dedicar un altar de pedres, no el construeixis amb pedres tallades, perquè, si les treballassis amb eines de ferro, ja les hauries profanades.»

Així doncs, Gaudí, de forma excepcional, va donar una explicació de la seva conducta, que per a molts era estranya i incomprendible.

Aquesta descripció, coneguda a través del text inèdit de Pere Viñas Milà titulat *Compendi esbarriat d'una vida*, permet entendre una mica més el tarannà de Gaudí i el significat dels símbols continguts en la seva arquitectura, símbols que en la seva majoria tenen caràcter religiós, com aquesta interpretació literal del text de l'Antic Testament en el llibre de l'Èxode, amb la revelació a Moisès d'una norma constructiva interessant, l'ús de la pedra immaculada, la que no coneix ni cisell ni talús i es posa en obra en el seu estat natural.

L'originalitat és tornar a l'origen, va repetir moltes vegades Gaudí, per això va voler emprar la pedra original i no l'elaborada, que pot ser una obra d'art, però no obra de la Naturalesa.

Cripta de la colònia Güell.

poder posar terme al seu projecte, que es va abandonar, principalment, per la malaltia i la mort del senyor Eusebi Güell. El Calvari, que havia d'ocupar l'església superior, es va fer, però a molta distància, al Turó de les Tres Creus del parc Güell.

A l'interior de la cripta o església inferior de la colònia Güell hi ha quatre poderoses columnes inclinades formades per base, fust i capitell de pedra volcànica basàltica de Castellfollit de la Roca, a la Garrotxa.

És aquest un poble aixecat damunt

Eusebi Güell com Francesc Berenguer, l'ajudant de Gaudí, o Joan Beltran, el modelista. Gaudí semblava molt satisfet de la seva obra i observava la sorpresa dels altres sense desvetllar els motius de la seva decisió.

Pere Viñas Milà (1896-1973) era el 1911 un jovenet aprenent de picapedrer i fuster, encarregat també de portar el berenar a l'oficina d'obres per a l'equip tècnic de Gaudí els dimarts i divendres a la tarda, dies de visita al tall. El jove sentia una gran admiració per Gaudí i va semblar que es

Primera biografia en alemany

L'obra *Gaudí, la vida d'un visionari*, de J. Castellar-Gassol, és la primera biografia d'Antoni Gaudí traduïda a l'alemany després d'haver-ho estat a l'anglès, al castellà i al francès. L'obra, editada per Edicions de 1984, ha estat traduïda pel professor Wolfgang Arthur Kimpel. D'aquesta manera, la publicació d'aquest llibre en alemany farà possible que la vida i l'obra de Gaudí siguin molt més conegudes al centre d'Europa.

J. Castellar-Gassol és també autor de llibres com *Barcelona, la història*, novetat recent d'Edicions de 1984.

Juan Bassegoda Nonell

Santuari de la Mare de Déu del Loreto, a Ulldemolins

Catalunya és terra de santuaris. La Mare de Déu l'ha volguda sembrar amb la seva presència i és estrany el poble que no dedica a la Mare de Déu un temple en què se la veneri i se li reti homenatge per les gràcies d'ella rebudes.

Són infinites les advocacions sota les quals el poble català ha volgut recordar Maria, a la que ha acollit de maneres molt diverses, des de senzilles ermites fins a complexos temples arquitectònics. N'hi ha de totes classes i colors, grans i petites, freqüentades i oblidades, punts de referència i només de pas... Cada una d'elles té un segell personal, uns signes d'identitat que la fan única i intransferible i que la diferencien de la resta. N'hi ha algunes, tanmateix, la particularitat de les quals salta especialment a la vista. És el cas, entre d'altres, del santuari de la Mare de Déu del Loreto, a Ulldemolins.

Molt recentment, en part també per aquesta destacada singularitat, el temple va ser consagrat per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el proper 10 de setembre la imatge de la Verge que s'hi venera rebrà la coronació canònica.

Les llegendes i històries que han anat consolidant al llarg dels anys la devoció mariana en aquesta localitat tarragonina no difereixen gaire de les de la majoria de temples marians existents a Catalunya. La providència en la trobada de la imatge, les demandes d'intercessió en temps de dificultat, l'acció de gràcies per béns rebuts... són alguns dels elements que també es donen cita en el cas de la Mare de Déu del Loreto. En els darrers temps, però, arran sobretot de la necessitat d'una restauració seriosa del temple, Maria ha pogut experi-

El santuari del Loreto ofereix en l'actualitat un aspecte immillorable.

mentar de manera privilegiada com casa seva rebia un toc d'originalitat exclusiu i tremendament nou per al nostre territori.

Des del 1995 l'interior del temple està completament revestit d'enormes icones murals que la converteixen en una peça única d'art bizantí a Catalunya. Obra de l'iconògraf xilè Juan Etxenique, aquestes pintures constitueixen un entorn excel·lent, carregat de força teològica i catequètica, per la devoció i el culte a la Mare de Déu. Les icones, que cobreixen tot el santuari, han estat realitzats sota els cànons de l'ortodòxia cristiana i estan cridats a preparar la trobada de cada pelegrí amb Ella. S'hi reflecteixen els misteris de la vida de Crist en què la Mare és present, i constitueixen per tant tota una

catequesi visual i a la vegada un joc de mirades i reflexos que han d'arrossegar el visitant a l'experiència de Déu.

ATRACCIÓ VERS LA MARE DE DÉU

Les pintures criden molt l'atenció, són un gran alicient per a la visita del temple i, a la vegada, gairebé sense que l'espectador se'n adoni, atrauen cap a la Mare de Déu, la imatge de la qual presideix el santuari. Aquesta es troba a dalt de tot, al cambril, en un lloc privilegiat des d'on contempla i actua sobre els seus fills estimats. El diumenge 10 de setembre rebrà la coronació canònica, colofó final a uns anys en què els habitants d'Ulldemolins han volgut revestir

l'entrevista

Entrevista a Mn. Joan Roig, rector d'Ulldemolins

—Què suposarà la coronació canònica de la Mare de Déu del Loreto?

—Tant la consagració del temple com la coronació canònica de la Mare de Déu suposen una presència més viva del sagrat a Ulldemolins. Constitueixen un favor de Déu i enforteixen els vincles cristians. Des del principi tenim clar, a més, que en el cas de la coronació de la Mare de Déu es tracta d'una doble coronació. D'un costat, una corona a base de joies, plata i or, i de l'altre, una corona per als pobres, els més estimats per Maria, constituïda per un donatiu que el 10 de setembre proper realitzarem a Càritas.

—Aquesta festa serà un gran colofó per al santuari

—Serà un colofó, però alhora un punt de partida. Completa el que hem estat fent tots aquests anys i suposa un punt d'inici per reafirmar encara més l'espiritualitat.

—Ha crescut l'assistència de visitants des de la restauració?

—Bastant, sobre tot des que se'n parla als mitjans de comunicació. I això que Ulldemolins no és un lloc especialment accessible. Cada setmana hi acostumen a anar una quarantena de persones, sense tenir en compte la gent de la regió i del propi poble, que també hi van.

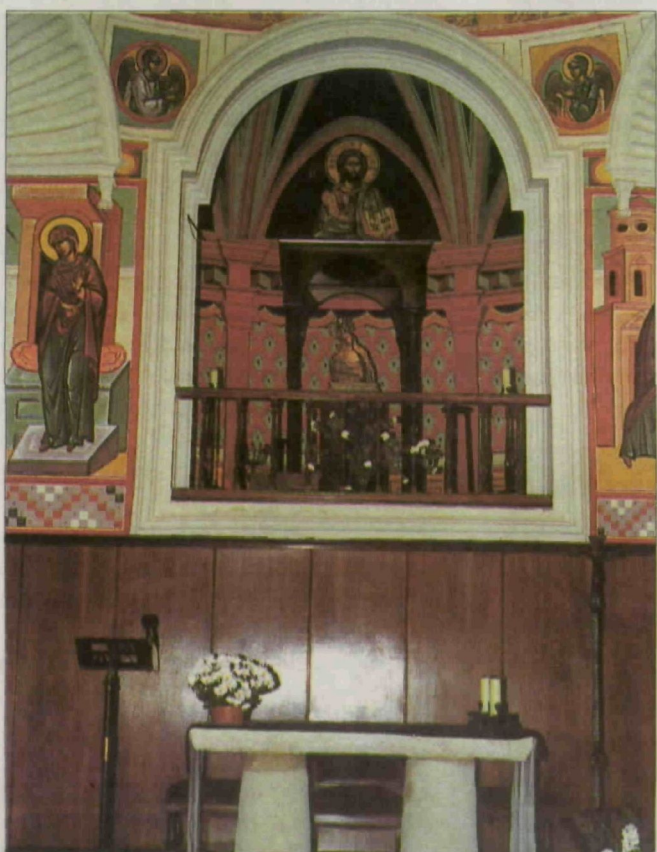
—Quin paper ha de jugar a partir d'ara aquest temple maria a la regió?

—El paper de santuari no és altre que el de fer present el cel. Tot temple és inauguració del cel a la terra. És per això que volem que el santuari de la Mare de Déu del Loreto sigui un espai sagrat on la gent es trobi de gust, perquè sigui capaç d'escoltar i fer-se una mica contemplativa, una cosa realment difícil al nostre món d'ara.

—Per què la gent hauria de visitar el santuari de Loreto?

—Ara que encara som a l'estiu, la visita i peregrinació fins a aquest santuari pot significar un bany d'espiritualitat, punt de partida per a una vida nova amb la il·lusió posada en el cel, una vida en majúscules.

El cambril de la Mare de Déu representa un lloc de glòria, un lloc de trobada amb la divinitat.

El temple maria es troba a l'entrada del poble.

Les parets del temple estan revestides de belles icones murals.

la Mare de Déu de les seves millors gales.

L'advocació del Loreto també té història. El primer santuari on aquesta Mare de Déu va ser venerada es troba precisament a Loreto, ciutat italiana que va rebre el nom arran de la forta devoció sorgida allà ja fa més de set segles. El motiu principal va ser l'arribada a aquesta regió italiana de la santa Casa de Natzaret, traslladada pels croats a finals del segle XIII. El nom donat del Loreto pot ser degut al bosc de llorers que hi havia on es va establir per a la seva veneració, la que es creu que és la casa on Jesús va viure la major part de la seva vida.

Ja des de l'edat mitjana Loreto s'ha convertit en un dels llocs cristians de peregrinació més importants del món. Tant és així que la imatge i advocació d'aquesta Mare de Déu s'ha estès per tota la cristiandat fins arribar a llocs tan recòndits com el propi Ulldemolins.

En aquest cas, conta la llegenda que va ser un llegendari pelegrí qui, agraït per l'allotjament rebut, va deixar a les proximitats del poble una imatge sota aquesta advocació. Era un bust de la Mare de Déu amb el Nen Jesús subjectat tendrament amb les dues mans. La imatge no va sobreviure, tanmateix, la guerra civil, i l'actual n'és una rèplica.

Durant cert temps la Mare de Déu va

estar en una capella a uns pocs quilòmetres d'Ulldemolins, vora la font on es creu que va ser deixada. Tot això no deixa de ser, però, pura llegenda, ja que històricament només se sap amb certesa que el 1685 el poble d'Ulldemolins va realitzar un vot a la Mare de Déu de Loreto per lluitar contra les terribles epidèmies i plagues que assetjaven la població. Des de llavors, i probablement com a conseqüència de l'obtenció del favor diví, el poble ha establert una estreta relació amb la Mare de Déu, que s'ha arribat a convertir en copatrona, juntament amb Sant Jaume, de la població. Darrerament, a més, fins i tot sembla que s'ha arribat a incrementar aquesta devoció mariana, la qual cosa ha permès la rehabilitació i embelliment del temple.

Actualment el temple, de finals del segle XVIII i marcat estil barroc, es troba en un estat immillorable, tant per fora com per dins. S'ha convertit en un santuari digníssim i molt favorable a la veneració de la Mare de Déu. I tot gràcies al gran interès del seu actual rector, Mn. Joan Roig, i de tot un poble que s'ha volcat a les tasques de rehabilitació. No és estrany, doncs, que Ulldemolins el tingui com un tresor, com una joia de la qual se sent molt orgullosa i que vol donar a conèixer.

Samuel Gutiérrez

La Mare de Déu també està present a les icones que recobreixen la cúpula del presbiteri, a la vora de Jesucrist i de Joan Baptista.

Goigs de la Mare de Déu de Loreto

Puix sou resplendent Aurora servida dels serafins: Sigueu Mare i Protectora del poble d'Ulldemolins.

Un pelegrí que venia de Loreto amb vostra imatge, pensant que fent hostalatge aquesta joia perdria, aquí va deixar Maria Flor formosa del jardins.

Aquest oblit tan ditxós que aquí permeté Maria fou senyal que ens acollia amb son empar amorós: deixà el pelegrí queixós per assolir així sos fins.

Fora del poble trobarem la formosor que ens detura: veient-nos amb tal ventura ermita li fabricàrem; al defora treballàrem, la paga trobarem dins.

Maria és la Fortalesa posada a la Cap de la vila, amb son poder anihila dels enemics l'altivesa; Ciutadella és sa finesa, sos favors els revellins.

Maria és Font d'aigua viva que baixant com d'una serra rega tota aquesta terra, fins al nostre cor arriba; les espines muda activa en roses i gessamins.

La casa més gloriosa és la casa de Maria, el cel apar que volia fos la casa més famosa: Ella fugí miraculosa dels rabiosos mastins.

Van els turcs a Natzaret, la casa fugí a Dalmàcia, Maria plena de gràcia no vol que ells hi tinguin dret: si escometen, ja està fet, prendre sempre nous camins.

La Dalmàcia és envestida; mes la casa és traslladada, en la Itàlia vol posada i el Piceno la convida; tres cops mudarà, setnida d'haber trobat mals veïns. Una viuda noble i rica, anomenada Laureta, veu que la santa caseta tot el camp seu santifica; son cor i béns li dedica, convidant els pelegrins.

En eixa casa divina s'encarnava el Fill de Déu, i fou sempre desig seu guardar-la d'una ruïna, i que es burli determina dels furients torbellins.

Si tanta cura mostrà el cel per aquella casa, el qui encès com una brasa d'amor a la Mare va, del seu Fill, que no obtindrà fiant en tan bons padrins?

Tot ho tenim amb Maria: defensa en nostres combats, aigua abundant als sembrats,

remei, consol i alegria, fugí corrents la malaltia del poble i de sos cofins.

Sempre que es veu invocada per sos estimats devots, a tots el abraça, a tots, com la Mare enamorada: clamant-la tots Advocada de la fama amb els clarins.

Quan el poble s'ha trobat en qualsevol aflicció, invocant tal protecció s'ha vist sempre consolat, motiu que l'agraciat us celebra amb nous festins.

Puix sou la consoladora d'aquest poble i sos veïns: Sigueu Mare i Protectora del poble d'Ulldemolins.

Les festes de la Mare de Déu

La Mare de Déu del Loreto és una de les forces vives d'Ulldemolins. És per això que la seva presència es fa quasi inevitable a les celebracions del poble, ja sigui a la seva pròpia com en altres de marcat to festiu.

La festa pròpiament de la Mare del Déu de Loreto és el 10 de desembre. Malgrat ser una data una mica

problemàtica, en plena recollida d'olives, ningú es vol perdre aquesta festivitat i aquell dia aquest laboriós treball s'atura per estar prop de Maria.

L'altra gran festa en què destaca la presència de la Mare de Déu és la Festa Major, que se celebra el diumenge posterior al 8 de setembre, festivitat del naixement de Maria. Tot el poble acudeix al santuari

per traslladar la Mare de Déu en processó fins a l'església parroquial, on pocs dies després comença la novena al seu honor. És una data, a més, en què se celebra el vot que ja fa més de 300 anys el poble d'Ulldemolins va realitzar a la Mare de Déu en posar-se sota la seva empara com a conseqüència de les greus epidèmies i plagues que els assetjaven.

Barcelona

V Setmana de Teologia

■ El tema de l'edició d'enguany versa sobre «La immigració, també un problema teològic?»

BARCELONA.— El Senyor manà a Moisès: «No explotis ni oprimeixis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte» (Ex 22,20). Heus aquí el punt de partida de la V Setmana de Teologia i Pastoral, que es desenvoluparà del 5 al 8 de setembre vinent organitzada per la Facultat de Teologia de Catalunya i la Unió de Religiosos de Catalunya.

La qüestió base que emmarcarà la Setmana de Teologia i Pastoral de la present edició serà *La immigració, també un problema teològic?* Les eines amb què els participants miraran de trobar-hi respostes consistiran en les ponències a càrrec de diverses personalitats enteses sobre el tema de la immigració, en un taller en què s'analitzarà la problemàtica que plantegen tres comunitats concretes d'immigrants i en una taula rodona.

La setmana obrirà les portes el dia 5 de setembre a les cinc de la tarda amb l'explicació *La societat de la qual surten els immigrants*. L'escriptor Inongo-vi-Makomé serà l'encarregat de parlar de les societats subsaharianes, mentre que la sociòloga Margarita García Miri ho farà sobre les societats llatinoamericanes. Al seu torn, el farmacèutic Mohamed Chaib farà la seva corresponent aportació sobre les societats magrebines.

El dimecres dia 6 hi haurà l'oportunitat, també a les cinc de la tarda, de parti-

Foto: Josep M. Lago

M. Claustre Solé formularà una «Reflexió bíblicoteològica sobre el fet migratori».

cipar en la ponència que la demògrafa de la Universitat Autònoma de Barcelona Anna Cabré farà sobre *Processos migratoris que han influït en la configuració de la Catalunya actual*. Seguidament, a dos quarts de set de la tarda, hi ha prevista la ponència del sociòleg Lluís Recolons, director de Migra-Studium, sobre *Processos migratoris a Catalunya 1990-2010*.

El penúltim dia de les jornades, el dijous 7, s'iniciarà igualment a les cinc de

Foto: Josep Masip

Foto d'arxiu de la III Setmana de Teologia.

la tarda amb la participació de la Dra. M. Claustre Solé Auguets, professora de la Facultat de Teologia de Catalunya i sotsdirectora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. La seva ponència apareix encapçalada amb el títol específic de *Reflexió bíblicoteològica sobre el fet migratori*.

Més tard, el programa d'activitats preveu el desenvolupament d'un taller des de dos quarts de set de la tarda fins a dos quarts de nou del vespre. Dividits en tres grups o col·lectius d'immigrants, s'analitzarà la problemàtica que planteja cadascun d'ells. Jacint Anglada serà el responsable de les societats magrebines; Antoni Torrelles ho serà del grup format per les llatinoamericanes, i Ignasi Mar-

qués es responsabilitzarà de les societats subsaharianes.

El divendres 8 de setembre s'enfrontarà la recta final amb una taula rodona que començarà a les cinc de la tarda i s'allargarà fins a les set. Hi prendran part el Centre Sant Pau-Càritas (Mataró), l'Escola Sant Pere Clavé (Vila Vilà) i Jaimeiat Essalam (Manlleu). Finalment, com a cloenda, a les set de la tarda tindrà lloc la celebració de la Paraula.

La inscripció és convenient fer-la a la Secretaria de la Facultat de Teologia de Catalunya, que estarà oberta a partir del 4 de setembre: c/ Diputació, 231, tel. 934 541 600, d'onze a una del migdia i de cinc a set de la tarda. El preu de la inscripció és de 5.000 pessetes i amb l'assistència es lliuraran un certificat per valor d'un crèdit. (C.C.)

Nou curs acadèmic de l'Institut de Teologia Espiritual

BARCELONA.— A partir del dilluns 2 d'octubre s'iniciarà el curs acadèmic de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, associat a la Pontifícia Facultat de Teologia «Teresianum» de Roma. El primer seminari que es durà a terme serà *El desafiament de la nova era. New age, cristianisme i segle XXI*, a càrrec de Joan M. Gutiérrez, i tindrà lloc del 20 d'octubre al 24 de novembre.

Cal destacar que a partir d'aquest curs 2000/2001 l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona facilita l'obtenció del diploma en teologia espiritual sense escolaritat obligatòria. Aquesta és una oferta adreçada especialment a totes aquelles persones interessades per aquesta especialitat teològica i que no poden —ja sigui per la distància, per incompatibilitat d'horaris o per altres motius— assistir personalment a classe d'acord amb les normes de l'escolaritat acadèmica. Aquests alumnes exempts d'escolaritat —amb un pla de treball personalitzat— seguiran la ma-

teixa temàtica que els cursos institucionals estableixen per als alumnes amb assistència a classe obligatòria i obtindran el mateix diploma.

L'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, fundat l'any 1990, és una institució docent de l'arquebisbat de Barcelona dedicada a l'estudi de la vida espiritual cristiana i a formar persones integrades en l'experiència espiritual d'una vida apostòlica. A les seves aules acullen laics, persones de vida consagrada i sacerdots interessats a aprofundir l'immens patrimoni de l'espiritualitat cristiana i que desitgen una assimilació teològica dels seus continguts així com donar un nou vigor a una vida cristiana segons l'Esperit.

Amb data 1 d'abril del 1998, el president de l'Institut, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Cárles, a petició del claustre de professors i d'ell mateix, va sol·licitar la vinculació estable amb la Pontifícia Facultat de Teologia «Teresianum» de Roma. Amb l'accepta-

ció de la petició per part del gran canceller d'aquesta Facultat, l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, a partir del curs 1998/1999, està oficialment associat al «Teresianum» de Roma.

Amb aquesta associació queda reconegut el diploma en Teologia Espiritual i, per tant, el rigor acadèmic del pla d'estudis. De la mateixa manera, l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona està incorporat a la xarxa internacional d'Instituts vinculats al «Teresianum» i es dona la possibilitat que els batxillers en teologia que hagin iniciat els estudis bàsics d'espiritualitat a Barcelona puguin continuar-los a nivell superior —llicència i doctorat— a Roma amb les degudes convalidacions d'acord amb els estatuts de la Facultat del «Teresianum».

El programa de l'Institut s'organitza en un cicle de tres anys. La proposta s'adreça a tots —laics, consagrats i preveres— que, en parròquies o moviments, desitgen estudiar la vida espiritual cristiana. S'adre-

ça també als qui han fet estudis en ciències religioses per tal d'ampliar la teologia espiritual com a disciplina teològica i s'adreça, finalment, als batxillers en teologia que desitgen iniciar-se en aquesta especialitat. L'oferta acadèmica de l'Institut consta d'uns cursos institucionals que formen el pla d'estudis general per obtenir el diploma (assignatures bàsiques i cursos complementaris), a més d'uns cursos monogràfics, seminaris d'aprofundiment i formació permanent per a la Vida Consagrada. Els estudis es poden iniciar en qualsevol quadrimestre o any acadèmic del trienni. Per obtenir el diploma en Teologia Espiritual que concedeix l'Institut caldrà completar els tres anys acadèmics del pla d'estudis general.

Per a més informació sobre tot el pla d'estudis es pot sol·licitar a la Secretaria: c/ Diputació, 231, tel. i fax 934 514 942, de dilluns a dijous de les set de la tarda a les nou del vespre. O també es pot consultar Internet: www.arquebisbatbcn.es. (C.C.)

Vic

Trobades 248 cartes del bisbe Torras i Bages

■ Gran part de les missives van ser escrites entre els anys 1892 i 1915

Doctor Josep Torras i Bages.

VIC.— El responsable de l'Arxiu de la Secretaria del bisbat de Vic, Mn. Antoni Conill, ha trobat recentment 248 noves cartes del doctor Josep Torras i Bages, que passaran a formar part del recull ja editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat entre els anys 1994-1998.

Les cartes han estat trobades entre plecs de documents referents a les parròquies del bisbat que no s'havien reordenat fins ara, i fan referència a qüestions relacionades amb el ministeri parroquial en l'estil que va caracteritzar Torras i Bages com a home prudent, recte i caritatiu. D'aquest darrer tret del seu caràcter n'és una mostra el testimoni escrit de nombrosos donatius que va fer del seu pecul personal per ser destinats a l'edificació i restauració d'esglésies o a les necessitats dels més pobres.

La majoria de cartes van adreçades a sacerdots, superiors o superiors de congregacions religioses,

autoritats civils i eclesiàstiques, familiars i amics, entre els quals destaquen el poeta Jacint Verdaguer i els escriptors Àngel Guimerà o Joan Maragall.

Una gran part de les cartes trobades van ser escrites entre els anys 1892 i 1915, tot i que també n'hi ha algunes que no han pogut ser data- des. Les noves cartes s'editaran en un futur volum de l'epistolari Torras i Bages, que en l'actualitat recull un total de 2.455 cartes en cinc volums. L'original tornarà a ser guardat a l'arxivador on ha estat trobat després d'obtenir-ne una còpia.

Fàtima Alemany

A Ramon Espadaler...

«Estimat Espadaler: amb molt de gust envio la meua pastoral benedicció a les catòliques Associacions de Sant Quirze, la Joven- tut Catòlica i l'Orfeó Muntanyenc. Que sempre visquin en harmonia amb la santa fe catòlica que guar- da l'Església, per diví encàrrec.

»La nostra vida ha de moure's amb un ritme diví, únic, que asse- gura l'harmonia humana, harmo- nia que vosaltres, estimats socis, heveu de realitzar amb los vos- tres actes i amb los vostres cants.

»Vulga, estimat president, tra- metre als seus companys los sen- timents amorosos que a tots los socis professa lo bisbe de Vic. 15 de maig del 1915.»

Darrera exposició permanent d'orfebreria religiosa del programa Accuro

SANT BARTOMEU DEL GRAU.— El dia 24 d'agost passat es va inaugurar a la capella del Santís- sim de l'església parroquial de Sant Bartomeu del Grau la darrera de les exposicions permanents d'or- febreria religiosa que s'inclouen en el programa Accuro de dinamització i d'intervenció en el patri- moni artístic i cultural parroquial del bisbat de Vic.

A l'exposició de Sant Bartomeu del Grau es poden veure peces procedents de l'esmentada parrò- quia i també de Sant Jaume d'Alboquers.

Les anteriors exposicions es van inaugurar el 20 de maig passat a Sant Boi de Lluçanès, el 22 de gener a Prats de Lluçanès, el 16 de gener a Santa Maria de Lluçà i el 30 de novembre de l'any passat a Sant Andreu d'Oristà.

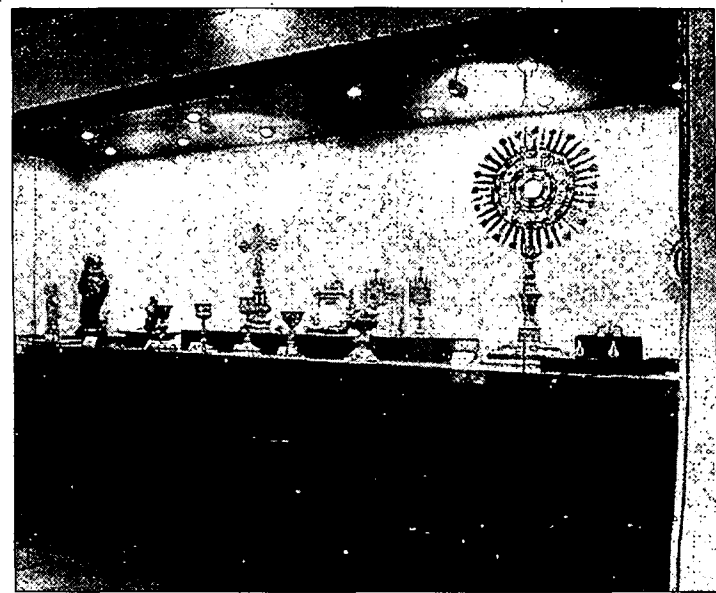
L'exposició de Sant Boi de Lluçanès, formada per peces procedents de les parròquies de Sant Agustí de Lluçanès, del santuari dels Munts, del mateix Sant

Boi de Lluçanès i de Perafita es pot veure al baptisteri de l'església parroquial.

Amb el programa Accuro el bisbat de Vic ha garantit la conservació i l'exposició del patrimoni parroquial en les correctes mesures de seguretat, te- nint en compte de no allunyar els objectes del lloc on pertanyen.

A més de les exposicions, el programa Accuro s'acompanya de la col·locació d'un plafó explicatiu a Sant Andreu de Llanars, l'edició de tríptics per les parròquies i d'un llibre que recull tota la informació de l'arxiprestat del Lluçanès pel que fa a les exposicions d'orfebreria religiosa, així com també una breu histò- ria de les parròquies.

L'aplicació del programa Accuro ha estat possible gràcies a la col·laboració de La Caixa de Manresa, a través de l'Obra Social, i de La Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona. (F.A.)

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731- Fax: 934 124 455

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES
DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Lleida

Carta pastoral sobre la promoció de les vocacions al sacerdoci

■ El bisbe posa èmfasi en la tasca del Seminari i de la Delegació de Pastoral Vocacional

LLEIDA.— *Perquè Vós ho dieu, calaré les xarxes* és el títol de la carta al poble de Déu sobre la promoció de les vocacions al ministeri sacerdotal que el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acaba d'escriure. La carta, la primera pastoral que el nou bisbe escriu des de la seva arribada a Lleida, ara fa nou mesos, es donarà a conèixer aquest mes de setembre.

La carta respon a l'acord que es va presentar en l'Assemblea Diocesana celebrada el 7 de maig per tal de valorar l'objectiu del Pla de Pastoral sobre la «promoció de les vocacions al ministeri sacerdotal». En aquest hi havia l'encàrrec fet al bisbe d'escriure una pastoral dedicada a aquesta qüestió i que properament veurà la llum.

El text s'inicia amb una crida a l'esperança: «Una pastoral de les vocacions, pensada i viscuda sota el signe de l'esperança cristiana, significa que l'hem d'enfocar i realitzar sota el signe del realisme, sense minimitzar les dificultats del present i de l'esdevenidor», diu el bisbe, alhora que constata com l'Església té necessitat de les vocacions de tots els cristians i, d'una manera especial, de les vocacions al presbiterat: «L'única vocació cristiana pren forma concretament en vocacions diverses: laics, religiosos, sacerdots. Aquestes vocacions són necessàries les unes a les altres per l'edificació de l'Església.»

El bisbe reconeix la necessitat que tenen les comunitats cristianes de servidors per a la seva missió evangelitzadora. «Necessitem, sobretot, vocacions al ministeri sacerdotal destinat a pasturar l'Església amb la paraula i la gràcia de Déu», assevera.

En cinc punts, el bisbe Ciuraneta presenta la pastoral vocacional sota els signes de la fe, de la pregària, de la creativitat, de la comunió eclesial i sota el signe d'una pastoral evangelitzadora «que ens demana una actitud de conversió constant», alhora que recorda com la pastoral de les vocacions és una crida per a tothom.

Ciuraneta no s'oblida, en la pastoral, de la tasca educativa de la fe cristiana en la família, la parròquia, l'escola, el temps lliure, el voluntariat i els moviments apostòlics. Al mateix temps, aposta per l'acolliment i l'acompanyament, i per una formació en les institucions adequa-

des, que concreta en la renovació de la Delegació de Pastoral Vocacional i amb una atenció preferent pel Seminari.

Foto: Jordi Gómez

El bisbe Ciuraneta ha escrit la seva primera carta pastoral des de la seva arribada a Lleida, ara fa nou mesos.

La pastoral fa una crida als preveres, als pares cristians, als col·legis de l'Església i també als públics, i en definitiva a tota l'Església diocesana per promoure les vocacions al ministeri sacerdotal. «La pastoral de les vocacions és una crida per a tothom», assenyala el bisbe, que ha tingut cura de signar la carta amb data del 15 de juny del 2000, festa de Jesucrist, gran sacerdot per sempre, alhora que la circumscriu dins del Jubileu de l'Encarnació del Fill de Déu.

La diòcesi lleidatana té actualment un centenar de sacerdots, la mitjana d'edat dels quals és de 65,69 anys. La darrera ordenació va tenir lloc el mes de juny del 1999 i la propera està anunciada per al diumenge 3 de setembre, quan un dels dos seminaristes diocesans, el jove Manel Mercadé, que té acabats els estudis eclesiàstics, rebrà el diaconat a la parròquia de la Verge dels Pobres, al barri del Secà, de Sant Pere de la ciutat de Lleida. Sens dubte que aquesta ordenació és una crida a l'esperança, signe sota el qual ha estat escrita la carta pastoral del bisbe Ciuraneta.

Jordi Curcó

Lleida peregrinarà a Fàtima el proper octubre

LLEIDA.— Lleida peregrinarà a Fàtima el proper mes d'octubre, concretament del 10 al 15, per assistir als actes commemoratius del 83è aniversari de les aparicions, i dins de les celebracions de l'any jubilar.

El pelegrinatge ha estat organitzat per l'Apostolat Mundial de Fàtima i els pelegrins lleidatans s'uniran a la resta de

pelegrins procedents de Balsareny, de Berga, de Cardona, de Solsona, de Cervera, de Tàrraga i de Mollerussa per sortir plegats des de Lleida. El programa inclou la celebració d'una missa a la basílica del Pilar de Saragossa i una celebració a Àvila, a la casa natal de santa Teresa. Els pelegrins romandran a Fàtima els dies 12 i 13 d'octubre. (J.C.)

GIRONA

Els claretians lloen la sensibilitat missionera de Girona

GIRONA.— Lluís Garcia i Jordi Pijoan, missioners claretians gironins, han lloat la sensibilitat de la ciutat i de les comarques properes respecte de l'ajuda oferta a les missions. Garcia és rector a la

parròquia de Sant Miquel, al Brasil, país on està des del 1975. Aquesta comunitat, juntament amb la de Seríngueiras i San Francisco de Guapore, estan confiades a la congregació fundada per sant Antoni Maria Claret gràcies al contacte que Pijoan va promoure amb el bisbat brasiler el 1985.

Tots dos missioners van manifestar que la millor ajuda que es pot donar a les missions «és el suport, saber que estem units». En un àmbit més concret, és important la presència de voluntaris que donen uns anys de la seva vida a les missions, com un matrimoni de Vic que se n'anirà al gener.

Precisament durant aquest estiu, un grup de joves catalans es troba a les

missions brasileres acompanyats per Ricard Costa, superior de la comunitat de Girona. També Mans Unides diocesana ha subvencionat alguns projectes concrets, com un centre de formació, un projecte de filtres d'aigua o una campanya de Bibles.

La regió confiada als claretians catalans, que està situada a la selva amazònica, té una extensió gairebé com Catalunya i un dels elements que més criden l'atenció és el paper que tenen els laics en l'animació de la vida parroquial. Lluís Garcia va explicar que aconsegueix visitar les comunitats que estan a la selva cada dos mesos. Durant aquest temps són els fidels els que «ja comencen a ser ministres del bateig, del casament i de les

exèquies, i de vegades fins i tot administren l'eucaristia».

Garcia i Pijoan reconeixen que segurament s'arribarà a una situació semblant a Europa, però lamenten que s'hi hagi d'arribar per necessitat i no per la promoció de laics «degudament formats i amb una missió manifestada explícitament».

D'altra banda, en els darrers anys, s'ha convertit en un focus d'atracció de la població que marxa de les ciutats a la recerca de terres per sobreviure. Aquesta situació fa que les altres tasques de les missions claretianes siguin la promoció d'iniciatives agrícoles i ecològiques que estructurin socialment famílies que en pocs anys han canviat més de cinc vegades de residència. (G.F.)

LOURDES

amb autocar, de 30 setembre a 2 octubre
Sortida des de **Barcelona, Tarragona, Reus, Valls, Vic...**
anada i tornada per la Vall d'Aran.
Conegui els llocs de la Verge en un viatge acompanyat.

Viatges **Alemanya**

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-Vic
Truqui i l'informarem

Lleida

La vicepostuladora diu que el procés de la mare Esperança González va molt bé

■ «Aquesta lleidatana serà santa», afirma la religiosa Teresita Santos

LLEIDA.— La vicepostuladora de la causa de beatificació i posterior canonització de la mare Esperança González, la religiosa Teresita Santos, ha manifestat a Lleida la satisfacció de la seva congregació, les Missioneres Esclaves del Cor de Maria, per l'estat en què es troba actualment el procés.

«Va molt bé. Roma ja té la *positio* o relat, des del punt de vista històric de la vida i les virtuts de la nostra fundadora, i això ja és molt important. Ara ha d'entrar a l'estudi de la comissió de teòlegs, i fins i tot caldrà un miracle per intercessió de la mare Esperança perquè tiri endavant definitivament i pugui ser glorificada», va manifestar la religiosa Teresita Santos.

La vicepostuladora veu amb esperança aquest procés, alhora que assenyalava com va ser de ràpida la presentació de la *positio* a Roma i quin és actualment el grau de coneixença de la fundadora, «cada vegada més invocada arreu del món, ja que són molts els que la consideren una santa». Al mateix temps, afirma convençuda: «Aquesta lleidatana serà santa.»

La religiosa, procedent de la casa general que la congregació de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria té a Madrid, va visitar darrerament la residència del Cor de Maria de Lleida i casa mare de la congregació, alhora que va dedicar un temps a recórrer els arxius històrics de la ciutat per localitzar documentació relativa a la vida i l'obra del

canonge Francesc González i Puig. L'objectiu és endegar alguna iniciativa, com la publicació d'un llibre, que doni a conèixer aquesta figura senyera de Lleida i la congregació. I és que Francesc González i Puig va intervenir de manera decisiva en la creació de l'institut religiós que va promoure la seva germana Esperança, a la qual va ajudar en tot i amb tot, fins amb les seves pertinences. El canonge, que va donar tot el seu suport a la seva germana, li va lliurar la casa pairal, on la mare Esperança va fundar la seva congregació per atendre noies maltractades i abandonades, a l'actual avinguda de Catalunya de Lleida, el dia 19 de juny del 1862. Va ser també en aquesta casa on va morir el dia 15 d'agost del 1885.

Dos germans als altars

Les religioses tenen molt clar que el germà de la seva fundadora, el canonge Francesc González, va ser una personalitat rellevant, ja que, «a més d'un home savi, era un home sant, i és en aquest doble sentit que volem recuperar la seva figura», diu Teresita Santos. Al mateix

Bressol de la mare Esperança González, que es conserva a la casa mare de Lleida.

temps, la vicepostuladora assenyalava que seria molt bonic que els dos germans poguessin arribar plegats als altars.

El canonge González va néixer l'any 1819 i va morir el 1883, amb fama de persona sàvia i santa. Va ser un gran humanista i filòsof, va estudiar Dret i va exercir d'advocat. A més va ser catedràtic de Matemàtiques, de Física i d'Història Natural. Ordenat sacerdot a Roma el 1875, va ser vicari general de la diòcesi de Pamplona, mentre que a Lleida va ocupar la canongia d'arxiprest de la catedral. Era coneixedor de l'àrab, l'anglès i l'alemany, i va deixar escrits estudis de botànica i d'astronomia.

Avui, la congregació de Missione-

res Esclaves del Cor de Maria la conformen un centenar de religioses que atenen deu cases a tot l'Estat espanyol, entre aquestes dues a Lleida, mentre que a la resta de Catalunya són presents a Barcelona i Figueres. Tenen també fundacions a l'Argentina, el Paraguai i les Filipines.

La causa de la beatificació de la mare Esperança González i Puig va iniciar-se a Lleida l'any 1990 i es va clausurar el 30 de novembre del 1993. El 28 de febrer del 1994 es va obrir oficialment a Roma i el 16 de desembre es va aprovar la *positio*.

Jordi Curcó

TORTOSA

Missa i senyera al cim de Caro

TORTOSA/ROQUETES.— El diumenge 13 d'agost es va celebrar la ja tradicional eucaristia al cim més alt de la província: Caro. L'any 1995 els dirigents de la Unió d'Excursionistes de Catalunya (UEC) hi van aixecar un monòlit amb la imatge de la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa. Des de fa pocs anys són la parròquia de Roquetes i la Comissió de Festes dels Ports de Tortosa-Beseit que s'encarreguen d'organitzar aquest aplec marí.

Hi van participar 250 persones i va presidir la celebració Mn. Ramon Font, rector de Roquetes que s'acomiada perquè ha estat nomenat rector del Seminari diocesà.

En l'homília va invitar a associar-se a l'acte de benedicció abacial del nou abat de Montserrat, Josep M. Soler. Es contempla com un focus d'espiritualitat i de cultura que vol estar en comunicació

amb l'Església representada pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles. Després i fixant-se en les lectures, va presentar la vida cristiana com un camí que troba en l'eucaristia moments de llum, d'acolliment i de nodriment.

El dia abans tres muntanyencs van desplegar una monumental senyera al roquer més alt del massís de Mont Caro. Llàstima que la visió des de lluny no va resultar impactant, malgrat les dimensions: 40 metres de llargada i només 1,65 m d'amplada.

Val a dir que les festes estiuenques a Caro, i després el 15 a l'ermita del Mascà, obren i tanquen un esclat d'actes lúdics amb centenars de persones de la comarca. Hi ha preocupació pel perill de foc al bosc i haurien estat una bona campanya de sensibilització prèvia, especialment entre el jovent. (J.B.B.)

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

Mallorca

El delegat d'Ensenyança s'adreça als pares i mares d'alumnes

■ Antoni Mercant els insta a demanar l'assignatura de religió i moral catòlica per als seus fills

PALMA DE MALLORCA.— «Davant aquest pròxim inici de curs, m'atreveixo a suggerir-vos que demaneu l'assignatura de religió i moral catòlica per als vostres fills. Un bon fonament per construir la persona és la millor herència que podeu deixar als vostres fills.» Antoni Mercant, delegat diocesà d'Ensenyança de la diòcesi de Mallorca, defensa amb aquest convenciment l'assignatura de religió en una carta adreçada als pares i les mares d'alumnes.

En la carta, publicada al Full Domini- cal de l'Església de Mallorca del 27 d'agost amb el títol *L'escola ha de formar integralment la persona*, Antoni Mercant comença recordant als pares: «Cal en primer lloc tenir ben clar que segons l'article 27.3 de la Constitució Espanyola, correspon a l'Estat garantir el dret dels pares que els vostres fills rebin la formació religiosa i moral d'acord amb les vostres conviccions; no es tracta, per tant, d'un favor que ens fa l'Estat sinó d'un dret vostre reconegut oficialment per la Constitució.»

Després d'explicar que des del segon cicle d'Educació Infantil (3-6 anys) fins al Batxillerat la religió és d'oferta obligatòria per a tots els centres, Antoni Mercant passa a lamentar que, tot i que en aquest moment els alumnes que no ele- geixen la religió estan obligats a realitzar «activitats d'estudi alternatives», el cert és que això en la majoria dels centres consisteix a no fer res. En aquest sentit, el delegat d'Ensenyança de l'Església mallorquina afirma: «Esperam per part de l'Estat una alternativa vàlida i equiparable a la religió.»

A banda, però, d'aquesta part legal, «que és necessari tenir ben clara a l'hora d'exigir els vostres drets com a pares», Antoni Mercant defensa que no podem oblidar que l'assignatura de religió, com

les altres àrees, contribueix al desenvolupament integral de l'infant i el jove. Primerament, perquè l'escola ha de formar integralment la persona, no basta la seva formació intel·lectual, corporal, sensitiva..., sinó que també és important la dimensió transcendental, el sentit de la vida i els valors humans que fonamenten una persona equilibrada per viure en societat. «A unes edats en què es formulen les preguntes més serioses sobre el sentit i sobre els valors que ajuden al ple desenvolupament de la persona, la religió i moral catòliques són el fonament per construir l'ésser humà sòlidament», afirma Antoni Mercant.

En segon lloc, l'assignatura de religió contribueix al desenvolupament integral de l'infant i el jove perquè no podem

Antoni Mercant afirma que l'assignatura de religió contribueix al desenvolupament integral de l'infant i el jove.

oblidar la seva dimensió cultural. «Tota la nostra cultura», afirma Antoni Mercant al respecte, «una gran part del nostre patrimoni, les tradicions, les festes populars..., estan marcades per una essència

religiosa que prové dels inicis de la nostra mateixa història com a poble. Com podem entendre, assimilar tota aquesta antiquíssima tradició sense conèixer el fet religiós que la sosté?». (C.C.)

URGELL

Alòs recupera el pelegrinatge amb la reconstrucció de l'ermita de Sant Mamet

ALÒS DE BALAGUER.— Mig miler de devots van assistir, el 22 de juliol passat, a la benedicció de l'ermita de Sant Mamet, a Alòs de Balaguer, i a la missa inaugural, que van presidir Ramon Vilar-dell, vicari general de la diòcesi, i Carles Albert Ospina, rector de la parròquia d'Alòs de Balaguer. Els devots, en acabar la missa, van tornar a cantar el cant dels goigs de Sant Mamet.

L'actual capella, de dimensions reduïdes, s'ha reconstruït al costat de les restes de l'antiga ermita i del refugi de muntanya, també recentment rehabilitat,

a 1.490 metres d'altitud, al turó més alt de la comarca. Els murs s'han reconstruït amb carreus de l'entorn. Una reixa en ferro forjat tanca el recinte, i una talla de Sant Mamet en pedra presideix la capella. El pelegrinatge s'havia suprimit cap a l'any 1800.

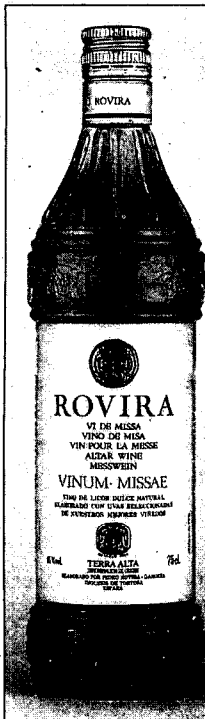
Les entitats públiques han col·laborat en les obres, però ha estat sobretot la il·lusió dels devots la que ha fet possible la recuperació de la capella i de l'aplec. La capella i el refugi estan situats a quinze quilòmetres del poble d'Alòs de Balaguer. (A.M.)

FE D'ERRADES

Eucaristia pel cinquantè aniversari de la mort del Dr. Tarrés

L'eucaristia amb motiu del cinquantè aniversari de la mort del Dr. Pere Tarrés té lloc avui, dia 31 d'agost, a un quart de nou del vespre, i no el dia 31 d'octubre tal com es va anunciar a la pàgina 3 del número 1.092 d'aquest setmanari. El Dr. Ramon Daumal, bisbe emèrit de Barcelona, presidirà l'eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià de Barcelona.

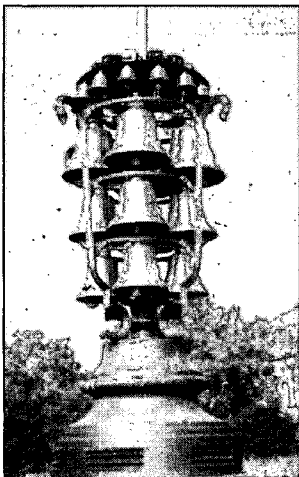
Vins lícits i vàlids pel Sant Sacrifici de la Missa

Amb el certificat Eclesiàstic de la Diòcesi de Tortosa

Distribuidor exclusiu

MARKET ACCESS EUROPA

Rambla Nova, 37 1er. 1a
43003 TARRAGONA
Tel.: 977 23 29 31 - Fax: 977 24 14 18
e-mail: taire@inet.fut.es

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES / JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES / AUTOMATISMES /
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS / EQUIPS MEGAFONIA

Distribuidor oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44
08025 Barcelona

Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885

ermec@ermec.com http://www.ermec.com/campanario.htm

El conte de la setmana

La núvia i la novícia

Deu pretendents va tenir l'Elena. Bé, està clar que no simultàniament els deu. Però sempre es va permetre el luxe de dir-los que no. Quan algun es posava més insistent i buscava l'oportunitat d'entrar en la seva vida, decididament tallava amb una negativa que l'allunyava sense explicacions.

Quan va dir el primer no, tenia clara consciència que encara li quedaven almenys nou sí com a possibles. I com que era jove i bonica, la seduïa la idea de viure dels possibles candidats. Per això el dir un no la gratificava assegurant-la en la seva posició una miqueta romàntica d'estar disponible per a no sé quin futur.

Però era evident que dient simplement no el futur no es construïa. Cada negativa la deixava exactament on estava, i cada vegada una mica més tancada sobre si mateixa. A mesura que creixia el nombre dels seus no, s'anaven escurçant proporcionalment les possibilitats dels seus sí.

I van passar els anys. Quan va arribar al llindar dels trenta-cinc, es va adonar que la seva actitud no conduïa a res. Va apagar els seus fums, va reflexionar sobre la seva vida, i es va obrir als altres. I encara que humanament va haver de renunciar a moltes de les seves expectatives, finalment va elegir una de les possibilitats i va començar el seu primer festeig a fons. El va defensar amb ungles i dents, sobretot de si mateixa i de les

seves il·lusions una miqueta adollescents. I finalment es va adonar que valia la pena dir un sí a la vida i a l'amor.

El matí que es van casar, unes quantes amigues la van acompanyar en la seva cerimònia. Totes es van emocionar felicitant-la pel pas que donava. Potser les amigues no s'adonaven que l'Elena al dir en aquell matí el seu sí, englobava en ell tots els no a les futures possibilitats que se li poguessin presentar. Perquè aquella acceptació incloïa definitivament la renúncia a tots els altres homes que pogués haver en la seva vida. Però eren persones realistes. Per això es van alegrar sincerament per la seva elecció. Sabien que només a través del sí ella es posava en marxa cap al futur, cap a la

vida. Ningú no es preocupava de les renúncies tancades en aquella elecció.

La neboda d'Elena tenia disset anys. Plena de vida i amb tot el futur que li somreïa a través dels somnis dels seus pares, i de les aspiracions de les seves amistats. Havia acabat el batxillerat i havia de decidir. Divereses carreres eren possibles. Tenia intel·ligència, i els seus pares diners. Però des del recés de setembre, quelcom li anava bullint dins del seu cor de noia. Sentia que Crist li demanava un sí que fos total. I a ella l'entusiasmava la idea de dir-li que sí, encara que l'espantava una mica el que podria tancar per al futur.

Quan es va saber que entrava al convent, es va organitzar un bon enrenou

entre els parents, sobretot entre els i les que ja havien superat l'edat dels trenta-cinc. No els entrava al cap que aquesta noia pogués dir de cop que no a tantes coses que la vida li oferia com a possibles sense tan sols haver-les provat. Els tenia obsessionats la idea que la noia a l'entrar al convent renunciava a un futur professional, a una parella feliç, als fills. Renunciar a tant, però quina necessitat hi havia? Qui li hauria ficat al cap semblant idea? Es van parlar barbaritats i es van dir estupideses sobre les monges del col·legi on els seus pares l'havien enviat de petita perquè era un col·legi bo i donava prestigi. Es va criticar el capellà que els havia donat el recés de setembre a les noies, i discretament la crítica va esquitxar els pares que inconscientment li havien donat el permís per fer-ho.

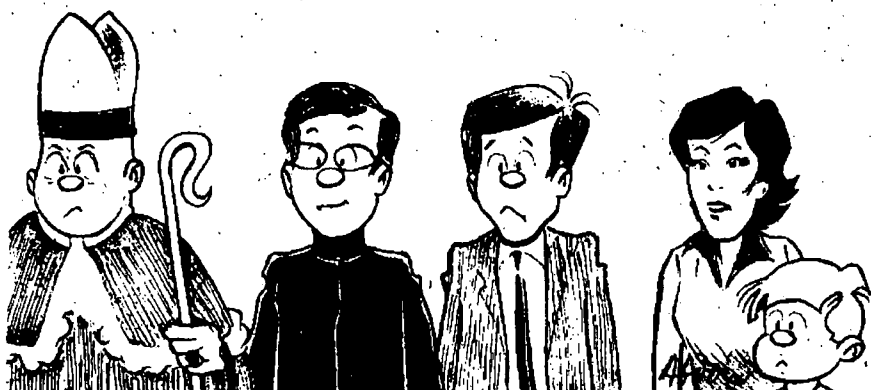
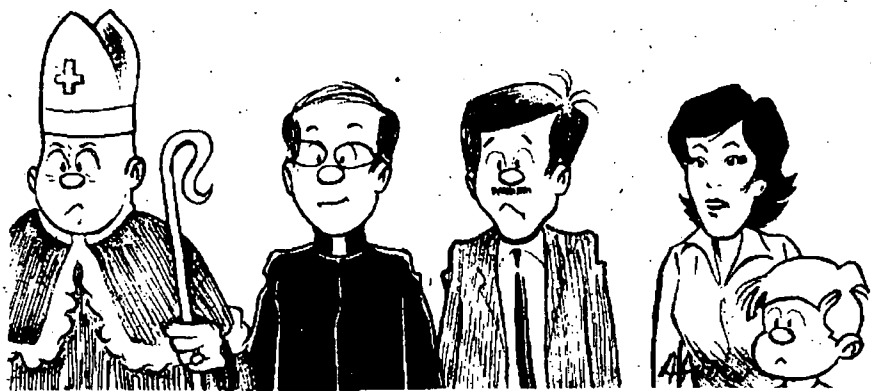
Al cap i a la fi el curiós va ser que molt poc realment van pensar que el que la noia estava fent no era dir que no a res. Simplement deia que sí a Algú. Era aquell sí el que tancava tants no. No hi havia cap necessitat d'esperar als trenta-cinc com va fer l'Elena, que es va dedicar a dir-los en còmodes quotes mensuals durant vint anys, per afuixar quasi a la força un sí que mig tímid deixava enrera tots els no anteriors.

Conec aquesta jove, que és avui una gran religiosa. Conserva tota la frescor d'un sí molt gran dit des del principi.

Mamerto Menapace, o.s.b.

LES 10 ERRADES

Tots som Església

LA PREGÀRIA DE LA SETMANA

Ensenya'm a pregar

Jesús, mestre i amic bo,
ensenya'm a pregar com tu ho feies.
Prepara el meu cor i els meus llavis
per dir amb tu: Papà!
al Déu Bo que està als Cels
i a la terra, prop nostre acompanyant-nos
i cuidant-nos molt i sempre.
Ajuda'm a cercar un moment en el dia
per parlar amb Déu, tranquil,
contant-li la meua vida, les meves coses,
els meus problemes i les meves alegries.
Ensenya'm a fer silenci
per escoltar la seva paraula.
Ensenya'm a sentir,
entre el soroll que ens rodeja,
la veu del Pare
que ens expressa el seu amor.
Jesús, amic bo,
ensenya'm a dir Parenostre
amb fe, amb ganes,
amb alegria i confiança en tu

Marcelo A. Murúa

Generositat per trencar barreres

■ El Front de Solidaritat amb els Disminuïts Físics ofereix un servei de transport personalitzat

El Front va néixer de la iniciativa de persones que es dedicaven professionalment a l'atenció als disminuïts físics. Va començar com un grup de treball sobre aspectes de tipus teòric, com estudis, i de

pressió sobre l'Administració. Aquest grup va anar evolucionant i els que van prendre la iniciativa i la direcció van ser les pròpies persones disminuïdes. El 1989 es va constituir com a entitat.

grup de minusvàlids. Nosaltres portem la persona al lloc escollit, l'anem a buscar a casa, l'acompanyem al lloc que hagi triat i la recollim de nou. Crec que això és més integrador que fer activitats només per a persones disminuïdes.»

En l'actualitat, el Front és una associació que té com a principal objectiu cobrir una necessitat bàsica per als disminuïts físics: la mobilitat. Júlia Monfort, tesorera de l'entitat i responsable dels voluntaris i dels objectors de consciència que realitzen la Prestació Social Substitutòria a l'associació, comenta que «el principal problema que tenim les persones amb disminució física és la mobilitat, perquè és la base de molts d'altres. També ens trobem amb el rebuig o la poca comprensió d'algun sector de la societat i amb problemes d'imatge, que és una cosa que es valora molt en la nostra societat. Una altra dificultat que tenim és la dependència, perquè una persona disminuïda sempre depèn d'una altra que li faci les coses».

Per atenuar el problema de la mobilitat, el Front ofereix un transport de porta a porta alternatiu i complementari, gestionat pels propis usuaris i amb la col·laboració d'objectors de consciència i voluntaris. Cada any es realitzen uns 2.500 o 3.000 serveis de transport, que es porten a terme amb una furgoneta adaptada i un turisme normal, a part dels vehicles que poden aportar els col·laboradors. Des de l'entitat es procura que els desplaçaments fixos no colapsin el vehicle i es prioritzen aquells que són esporàdics i regulars discontinus. Aquests serveis de transport són d'allò més variats i es posen en marxa des de les 8.00 fins a les 22.00, encara que hi ha força flexibilitat. No es fixen límits territorials estrictes ni és necessària una antel·lació determinada per fer la demanda del servei. Segons Júlia Monfort, «pòtser el que ens

caracteritza com a entitat és que amb pocs mitjans i molt simples fem una tasca útil.»

Els voluntaris

Des de l'associació es recalca que els voluntaris i els objectors de consciència són els que realment fan el treball directe amb l'usuari: «Això ho valorem moltíssim i volem que ells també ho valorin, perquè fan una tasca bàsica per a les persones amb disminució.» Però per seguir oferint aquest servei de transport al disminuït físic, el Front necessita més personal i per això Monfort realitza aquesta crida: «Ens calen voluntaris per fer encàrrecs, anar a buscar receptes o fer petites assistències, però el que sobretot ens fa falta és gent amb carnet de conduir amb una certa disponibilitat per cobrir

aquest servei de transport i acompanyament.» Esforç i generositat són dos elements bàsics per tirar endavant la feina del Front i per això necessita voluntaris amb una certa disponibilitat i continuïtat.

Com explica Júlia Monfort, «qualsevol demanda que un usuari faci o també un caprici, perquè les persones minusvàlides també hi tenim dret, procurem satisfer-la, però depenem del temps i la dedicació dels voluntaris».

Des de l'entitat s'intenta potenciar al màxim la integració dels disminuïts físics en la societat; és per això que no s'organitzen activitats lúdiques o socials específiques dirigides a aquest col·lectiu: «El que realment creiem que hem de fer és facilitar que les persones puguin realitzar aquesta mena d'activitats amb la resta de la gent. Es pot anar a la platja o a un museu sense necessitat de muntar un

com a conductor o com a acompanyant unes hores al dia, un cop a la setmana, un diumenge al mes, etc., realitzant serveis amb vehicles particulars i difonent aquesta iniciativa.

Rosa María Jané Chueca

**FRONT DE
SOLIDARITAT AMB
ELS DISMINUÏTS
FÍSICS**
C/ PROVENÇA, 68. BAIXOS 1ª
08029 BARCELONA
TEL. 934 267 235 I
934 274 491

El front necessita gent amb carnet de conduir per realitzar els serveis de transport.

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incavol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

L'alguerès, una llengua plena de vitalitat

■ El sacerdot Antoni Nughes és premiat per la difusió d'aquest dialecte del català

L'ALGUER.— Per la seva tasca constant en l'ensenyament de l'alguerès, el sacerdot Antoni Nughes ha estat guardonat amb el Premi Rosa Vermella que atorga el Rotary Club. Aquest guardó va ser instituït l'any 1974 per honorar la memòria del general Rafael Catardi, insigne catalanista (1892-1974), amb l'objectiu de reconèixer els esforços en la defensa de l'alguerès.

A l'acte, que va tenir lloc a la ciutat de l'Alguer, hi van ser presents els presidents del Rotary Club de la regió sarda i les autoritats algueresses encapçalades per l'alcalde Tonino Baldino. L'Alguer és l'única població de Sardenya que encara conserva la parla catalana. L'alguerès és parlat actualment per unes vint mil persones.

Antoni Nughes va néixer a l'Alguer el 18 de juny del 1943. Llicenciat en Sacra Teologia a la Facultat Teològica de Càller el 1967, va ser ordenat sacerdot el mateix any. El 1970 es va doctorar en Teologia amb la tesi *La reforma tridentina a l'Alguer sota l'episcopat d'Andreu Baccallar (1578-1604)*, dirigida pel pare Miquel Batllori, reconegut historiador.

Nughes ha estat l'impulsor de la missa dominical en alguerès, que ell mateix

celebra des d'abril del 1980 a l'església de Sant Francesc. Per aconseguir el permís necessari del Bisbat, Antoni Nughes va comptar amb la col·laboració de Cassià Maria Just, aleshores abat de Montserrat.

També és un dels fundadors de l'escola d'alguerès Pasqual Scamù, que ofereix classes des del 1982, «a fi d'ensenyar, als algueresos que l'hesitin, a parlar bé i a escriure correctament la pròpia llengua nativa», tal com diuen els seus estatuts. Antoni Nughes hi dona classes des del primer dia.

Reconeixement a una trajectòria professional

El 1984 el Secretariat Permanent de les Festes Pompeu Fabra va encarregar a l'associació Amics de l'Alguer la coordi-

Imatge de l'Alguer, on destaca la torre de la catedral.

nació dels actes a la ciutat de l'Alguer. Amics de l'Alguer va comptar amb la gran ajuda d'Antoni Nughes, que es va fer càrrec del secretariat organitzatiu.

Nughes ha publicat diversos llibres sobre història i temes culturals, tradicionals i religiosos. El 1991 va publicar *El sínodo del bisbe Baccallar. L'Alguer. Església i societat en el segle XVI*, editat

per l'Institut d'Estudis Catalans. També és redactor en cap de *L'Alguer*, una revista bimensual de cultura i informació.

L'associació Amics de l'Alguer està molt satisfeta amb la concessió del Premi Rosa Vermella a Antoni Nughes perquè valora i respecta la seva trajectòria professional i la seva incansable i desinteressada tasca a favor de l'alguerès. (C.C.)

Més ajudes directes per a la família

BARCELONA.— Daniel Arasa, president del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família, ha afirmat recentment que «tot i que en els últims anys tant el Govern central com diverses administracions autonòmiques han introduït algunes millores en les ajudes a la família seguim estant a la cua entre els països de la Unió Europea en aquest àmbit».

Arasa va proposar que la quantificació de la renda per delimitar les ajudes familiars es faci ponderada en funció del nombre de membres de la família, no globalitzada per unitat familiar. També va demanar millores dels serveis directes a la família en tres punts concrets: llars d'infants, ajuda domiciliària a la gent gran i increment de les residències geriàtriques i «una acció efectiva de les administracions per abaratir el sòl i reduir el cost dels habitatges, tot facilitant-ne l'accés dels joves».

El 1999 van néixer a Espanya 375.576 infants, 13.646 més que el 1998, segons dades del Moviment Natural de Població,

Falten ajudes a la família.

i l'indicador conjuntural de fecunditat va ser d'1,19 fills per dona, el més alt des del 1996. Això no obstant, aquest índex és el més baix del món, juntament amb Itàlia. «Cal canviar l'esquema de valors», va subratllar Arasa. «Si el que impera —va afegir— com a bé més desitjable és l'èxit costi el que costi, o l'hedonisme, o es té com a única finalitat l'alta renda per càpita i els diners, és obvi que no es deixa espai per als fills, encara que millorin les ajudes públiques. Aquesta és una reflexió que tots hem de fer.» (C.C.)

Rutes de bosc i aigua

SANT HILARI SACALM.— El 29 d'agost passat va tenir lloc la inauguració de les rutes de passeig per les fonts de Sant Hilari Sacalm. L'acte, que va comptar amb la presència de Robert Fauria i Danès, alcalde de la vila, va consistir en una presentació oficial de les rutes de bosc i aigua juntament amb una exposició fotogràfica. Els assistents també van poder fer una excursió d'un dos quilòmetres per una de les rutes, l'anomenada de la font d'en Gurb. (C.C.)

POSTRES

Pastís de poma a la francesa

Ingredients

100 g de farina
50 g de mantega
1/2 got d'aigua / sal

Per al farcit:

200 g de sucre / 100 g de mantega
35 g de farina / 3 ous / 2 pomes
sucre de llustre

Poseu un anunci a les fitxes de
"Les Receptes de la
tieta Montserrat".

Un preu realment econòmic,
només 10.990 ptes.

cultura

«Qui estima passa, tard o d'hora, per la crucifixió»

■ Marko Ivan Rupnik, jesuita eslovè, autor de la capella vaticana Redemptoris Mater

L'artista Marko Ivan Rupnik és el pare de la Redemptoris Mater —anomenada la «Capella Sixtina del tercer mil·lenni»—, una capella que el Papa ha fet construir dins del Vaticà com a punt de fusió entre els dos pulmons

d'Europa, la tradició oriental i l'occidental, i que va fer servir per als exercicis espirituals quaresmals. Rupnik és professor del Pontifici Institut Oriental de Roma i també imparteix cursos a la Universitat Gregoriana de la mateixa ciutat.

Ha estat nomenat «Ciutadà de l'Any» al seu país, Eslovènia, i actualment dirigeix el Centre d'Estudis Aletti, una entitat que estudia les problemàtiques de l'home contemporani tenint en compte la tradició de l'Orient i l'Occident.

—Quina és la gràcia de fer servir avui dia la tècnica del mosaic?

—El mosaic és una de les expressions més importants de la inculturació a l'art. Pràcticament avui no existeix l'artista que dediqui la seva vida a la paret. Penso que és un tipus d'art que pot obrir horitzons totalment nous perquè l'art modern ens diu que la matèria és un llenguatge autònom. Jo l'anomeno «la poètica de la pedra». La capella ha estat feta seguint aquesta tècnica perquè ho va voler expressament el Papa. Jo volia treballar la pedra en la seva natura de la duresa i fer

veure aquesta realitat tal com és, respectar la pedra, no fer un mosaic que simuli la pintura com a la basílica de Sant Pere del Vaticà, que no saps si és pintada. En el lloc de l'oli i del pinzell volia utilitzar la pedra; fer una pintura de les pedres, que ja no és pintura perquè té relleu.

—Quin significat teològic té?

—Penso que teològicament és molt bonic poder fer aquest art de pedra en l'estil de mosaic perquè sembla que la matèria no és l'opacitat de l'esperit, sinó la palpabilitat. Ho fa tocable, és una manifestació, una revelació d'un principi

vital. Per fer aquest mosaic he après una ascèsi extremadament religiosa: quan talles la pedra, si no saps tallar-la, et talles i no la talles. Cal conèixer-la, sentir-la, escoltar-la i fer-li el cop allà on vol ser tallada.

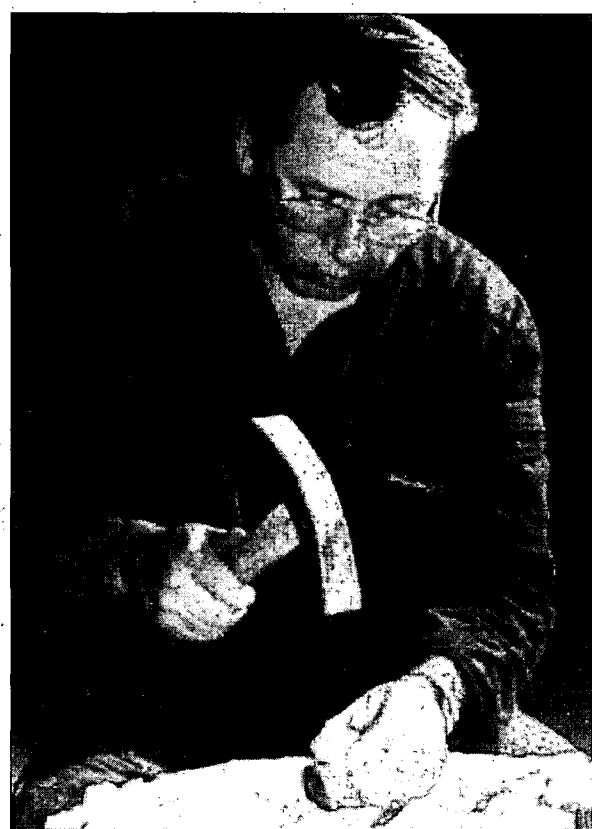
Cal tenir una relació amb la pedra. El principi religiós és que has d'admetre el que ella és, com la fe, admetre que l'Altre, Déu, sigui Déu, sortir d'un mateix i deixar que l'altre sigui l'altre. No es tracta d'imposar la meua voluntat com hauria de ser, la imatge o la paret, sinó fer parlar les pedres. En el món d'avui, tancat en el subjectivisme i l'individualisme, on tot funciona menys les relacions interpersonals, aquesta ascèsi és molt important.

—Què va dir el Papa en veure-la?

—El Papa va veure la primera paret, projectada per un artista rus, però després es va decidir per la resta de la capella —la part que jo he ideat—, una sorpresa total. Va ser molt bonic, va admirar-ne la vida i la llum. Al Papa li ha agradat el coratge de la novetat.

—Sent que a partir d'ara es desempallega de l'obra?

—L'hem acabada i confiada al degà dels cardenals, Mons. Gantini, perquè la capella era un regal dels cardenals al Papa. Des del Centre Aletti, amb el pare Spidlik i els altres companys, hem viscut aquest encàrrec com una enorme gràcia de Déu. No en copsem prou la grandesa, la immensitat del do que Déu ens ha donat a través del Papa: poder treballar allà per ell, expressant una teologia europea a dos pulmons i crear un art fresc. Aquest és un do increïble. En lliurar l'obra, he sentit que feia el que havia de fer. La gràcia hi roman, no és obra teva; no emposseir-se també és un do. La possessió ho destrueix tot: les relacions i les obres.

Marko Ivan Rupnik.

Forma de preparació:

Poseu a sobre del marbre la farina, els 50 g de mantega i una mica de sal. Barregeu-ho tot amb els dits fins que tingui un aspecte de pa ratllat. Afegiu-hi prou aigua per fer una massa, però no la trebal·leu més del compte, tot just perquè els ingredients s'uneixin. Deixeu-la reposar durant una mitja hora. Poseu 100 g de mantega en un pot, acosteu-lo al foc i deixeu que la mantega es desfaci fins que agafi color d'avellana. Retireu-la del foc, aboqueu-hi 200 g de sucre i barregeu-ho tot bé. Escampeu-hi els 35 g de farina i torneu-ho a barrejar.

Peleu les pomes i talleu-les a daus petits. Amb la massa ben fina, folreu un motlle untat amb mantega; cobriu el fons amb els trossets de poma i aboqueu-hi per sobre la crema de mantega. Poseu-la al forn calent durant uns 35 minuts. Serviu-la amb sucre de llustre per sobre.

Un ordinador a l'absis

—Què hi fa un mosaic amb un ordinador a la capella?

—L'explicació és molt senzilla: Orient ensenya que la terra i el mar retornaran els morts a Crist. Els morts ressusciten amb el color blanc, amb la «tau», símbol de la salvació, i amb estigmes a les mans. Per què? Perquè Crist quan baixa en té. Crist, després de la resurrecció, és reconegut per les ferides. Apareixerà així. Els que ressusciten d'aquesta manera és perquè han

acceptat l'amor de Crist: abans o després han estat perforats per l'amor i, per tant, per la creu. Qui estima passa, tard o d'hora, per la crucifixió perquè l'amor es realitza de manera pasqual. Tòt amor madura a través d'un procés pasqual. L'Orient diu que es ressuscita amb allò que s'ha estimat. La família l'he

«La capella Redemptoris Mater és un punt de fusió entre la tradició oriental i l'occidental»

representada unida en un sol cos, pràcticament és una sola carn perquè a la vida s'han unit a través de tants sacrificis i ressusciten a l'amor.

Una persona que treballa amb la informàtica ressuscitarà amb un ordinador, així com una nena ressuscitarà amb una pilota perquè estima el joc, un científic ressuscitarà amb la seva ciència... no es treballa només per passar el temps o per guanyar diners sinó que es treballa estimant. A través de l'activitat humana, el que s'ha creat és absorbit per la relació humana.

—La capella té una influència fortament oriental. Ha aconseguit l'equilibri entre Orient i Occident?

—La capella, però, no és oriental. Són dos pulmons. Com diu el teòleg ortodox Olivier Clement, Orient ofereix el millor d'ell mateix —la fidelitat a una interpretació figurativa— però Occident també ofereix el millor que té: una interpretació sempre nova, una enorme capacitat d'inculturació, una atenció més gran per la sensibilitat de l'home contemporani... Jo no diria, com ha afirmat algú, que la capella és ecumènica. M'agrada més parlar d'intercanvi de dons. Ecumenisme és un mot massa usat, ja no significa res.

—L'art de la icona ha quedat superat?

—Aquest és un punt dolorós. Crec modestament que la feina feta a la capella és una proposta de com es podria renovar aquesta rica tradició iconica. Els mestres del passat no repetien; a Occident el fet de repetir produïrà una náusea de la icona, un rebuig. Són pàlides, fràgils i febles. El patriarca Atanàgore va afirmar en una ocasió: «Tinc por que el nostre art sigui massa rígid; a la icona li cal l'audàcia de crear tot restant fidel als canons de l'art sacre. Si no, no superarem un devot ar-

Mosaic del bateig de Jesucrist.

Foto: Aurelio Amendola (Libreria Editrice Vaticana)

queologisme. Cal assimilar les recerques de la nostra època.» Tenia raó!

—L'art en la pastoral de l'Església és secundari?

—Una Església amb pensaments molt sistemàtics però sense vida ni atracció està mancada d'alguna cosa. La bellesa és una realitat plena d'amor. Qualsevol cosa que creixi per amor és bonica. La gent al culte, per celebrar la veritat del nostre Senyor, la salvació, vol donar recursos a fi que aquella realitat sigui bonica perquè parteix de l'amor. La celebració de l'amor ha de ser bonica. El que m'empeny a oferir per la litúrgia, per l'altar, les flors... és el mateix que m'empeny a donar pa a l'altre. No crec que el do a l'altre en la litúrgia provingui dels rics, no passa mai, són els més pobres els que ofereixen més. A més, diria que si a l'Església no hi ha la bellesa, hi ha una caritat fraterna dèbil. El mateix principi agàpic que va envers el germà, va envers Déu. Penso que una Església sense bellesa és avorrida.

Miriam Díez i Bosch

«El mosaic és una de les expressions més importants de la inculturació a l'art»

III Jornada d'Estudis Medievals

BADALONA.— El Cercle d'Investigació i Documentació Medieval de Catalunya (Cidomcat) ha organitzat per al proper 30 de setembre la III Jornada d'Estudis Medievals, que tindrà lloc al monestir gòtic de Sant Jeroni de la Murtra, a la Vall de Betlem, dins del municipi de Badalona. El programa constarà de quatre conferències: «Arrencament, trasllat i reproduccions de pintura mural romànica», a càrrec de l'escultor Ramon Millet; «Els calls jueus a l'edat mitjana a

Catalunya», per l'escriptor i investigador Jesús Àvila i Granados; «L'heràldica i els escuts del monestir de Sant Jeroni de la Murtra», a càrrec de l'investigador heràldic Antoni Poyo i Creixenti, i «Les escriptures dels Reis, per esbrinar el seu caràcter i temperament», per l'investigadora de la grafologia medieval Lydia Busquier i Senent. Per a més informació, Cidomcat, apartat postal 36.112-08080 Barcelona, tel. 933 521 275, <http://www.gencat.es/entitats/cidomcat.htm>. (C.C.)

Itineraris culturals per Manresa

MANRESA.— El Museu Comarcal de Manresa organitza tres itineraris culturals per conèixer la ciutat. El primer proposa un recorregut per la Manresa medieval, una ciutat d'artesans i esglésies. Endinsar-se pel nucli antic de Manresa seguint les petjades medievals, descobrir la trama urbana medieval —com a exemple de configuració de les ciutats emmurallades— i visitar la seu de Manresa, un dels màxims exponents del gòtic català.

El segon itinerari es titula «L'esplendor del barroc a Manresa». S'hi poden conèixer els principals edificis barrocs de la ciutat i la gran escola d'escultura barroca de Manresa. Es parteix del Museu, on es pot visitar la col·lecció que hi ha del barroc, i es visiten els edificis més rellevants de la ciutat: la Cova de Sant Ignasi, l'ajuntament, els jutjats, els grans casals barrocs, etc.

Finalment, aquest períple cultural acaba amb «L'esclat del modernisme a Manresa», on a partir de l'obra dels principals arquitectes de la ciutat, es poden descobrir les aportacions manresanes al modernisme català. El viatge permet resseguir també el creixement urbanístic (l'eixample de Manresa) després de l'ensorrament de les muralles. Per a més informació, Museu Comarcal de Manresa, Via Sant Ignasi, 40-08240 Manresa, tel. 938 741 155 i 938 729 989. (C.C.)

«Adoració dels pastors», una talla policromada del segle XVII, que s'exposa al Museu Comarcal de Manresa.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Urbà VIII

1589 es va doctorar en lleis. El 1592 Climent VIII el va nomenar governador de Fano i el 1604, arquebisbe. El 1625, dos anys després de ser elegit Sant Pare, Urbà VIII va celebrar el Jubileu. L'Any Sant va tenir lloc en un període difícil, ja que va coincidir amb la guerra dels Trenta Anys i amb una epidèmia de pesta. Va concedir indulgències a tots aquells que no poguessin arribar a Roma.

Urbà VIII (Florència, 1568 - Roma, 1644) és el nom que va adoptar Maffeo Vincenzo Barberini en ser elegit Papa el 6 d'agost del 1623. En quedar orfe de pare sent molt petit, la seva mare el va enviar a Roma amb el seu oncle Francesco Barberini. El

L'educació

Hola amics! Avui vull parlar-vos d'una flor petita però molt bonica: l'educació. Per mostrar-la no necessites gastar res, per això poden lluir-la de la mateixa manera rics i pobres, els que tenen cultura o els que no en tenen. Vet aquí alguns exemples. És més bonic i divertit dir «bon dia», «bona tarda»... a un veí del carrer o al vestibul de casa que encreuar-se com a dos estranys, obrir la porta el que porti les mans buides o el que porti menys pes i sobretot, oh Senyor!, el que té lloc al metro i l'autobús. Fa riure, per no dir que és deplorable. Empentes per pujar, confusions per pagar i angoixa per sortir a temps. Els seients són ja un punt i a part. Pocs joves s'aixequen per oferir el seient a una persona gran, però és que ells copien dels adults. Tant de bo que els qui visiten o es queden al nostre país puguin dir: «Quina noblesa i galanteria hi ha aquí!»

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Llibres

La relació entre oració i ministeri

L'espiritualitat sacerdotal viu un moment de síntesi, de clarificació doctrinal i de recuperat equilibri després d'un període sacsejat per una forta crisi d'identitat. La interioritat que ha creat la nova configuració a Crist conferida pel sagrament de l'Orde és una crida contínua a cercar la integració entre l'exercici conscient del ministeri i l'oració. Oració entesa no únicament com un mitjà de perfecció, sinó com un dinamisme pel qual tant el bisbe com el prevere desenvolupen en l'Església una activitat específica quan pregunten en nom de Crist Cap, de tot el cos i en nom propi.

És una oració d'interès per a tot el poble de Déu que es pregunta sobre el secret orant que fa vibrar amb tonalitat pròpia l'activitat litúrgica, la vida íntima i l'existència enviada del prevere. El present volum centra la seva atenció en el que constitueix l'oració del prevere abans que aquesta pugui assumir una o una altra de les seves formes concretes. Després d'un segle d'especial interès dels Pontífexs sobre la vida sacerdotal, el Concili Vaticà II ha posat l'accent no tant en les tasques sacerdotals que requereixen l'oració sinó en la persona del prevere orant a través del ministeri confiat.

Edificant l'Església, assimilant els sentiments del Bon Pastor i configurant la vida al ministeri de la Creu el sacerdot rep el do d'una mística identificació. Habilitat per a un culte nou i gràcies a la força unificadora de l'oració, l'exercici del ministeri queda definitivament incorporat com a via fonamental de la vida espiritual del sacerdot. El magisteri ecles-

siàstic postconciliar —de la mà de Pau VI i de Joan Pau II— no ha deixat d'aprofundir en la realitat d'aquesta vida totalment arrelada en Déu i polaritzada cap al seu Poble. La inclusió de la novetat de l'oració com a missió pròpia del sacerdot apostòlic en la revisió del *Ritual d'Ordes* (1990) és un estímul perquè el prevere del nou mil·lenni pregui convençut de la seva identitat i amb veritable autoestima. Aquesta pot ser la seva millor acreditació com a servidor del Poble de Déu per voluntat de Crist.

En el marc general de l'espiritualitat sacerdotal aquesta obra afronta un tema concret: la relació entre oració i ministeri. L'objectiu és fonamentar amb la novetat del llenguatge conciliar una cosa no tan nova com és la mística sacerdotal a què l'Església crida constantment com a dinamisme més profund de la vida espiritual dels seus ministres. D'una

banda, es presenta com un llibre d'ús personal per a preveres i seminaristes: com a lectura formativoespiritual sobre un tema que apunta al cor mateix del sacerdoti ministerial o per a la reflexió d'algun dels seus apartats en un dia de recés. D'altra banda, vist com a manual sistemàtic, és especialment indicat com a complement de la formació espiritual als seminaris o centres de formació sacerdotal i de gran utilitat per a directors espirituals de sacerdots o predicadors d'exercicis espirituals a sacerdots. (C.C.)

Pere Montagut Piquet, *La oración en la vida y el ministerio del sacerdote*.
Biblioteca de Autores Cristianos (BAC),
Col·lecció Estudios y Ensayos (Espiritualidad), Madrid 2000, 318 pàg.

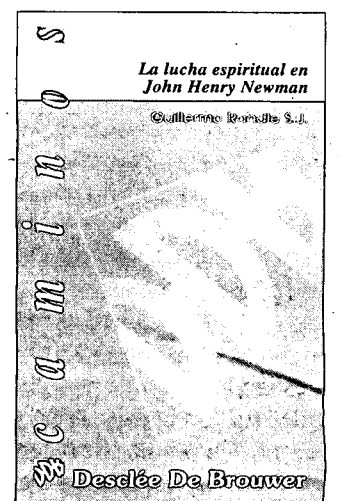

A la recerca de la Veritat

John Henry Newman (Londres, 1801 - Birmingham, 1890) és un dels pocs autors que, del segle XVII ençà, comunica la lluita que és la vida interior. Per això, a més de les biografies i històries del seu pensament, que és el que abunda, calia una interiorització o «radiografia» de la seva lluita interior, del seu procés de conversió, a fi de revelar la seva figura d'home espiritual madur. És a dir, era necessària «no la teologia del seu ensenyament, sinó de la seva existència, de la seva persona i història», segons afirma el filòsof Hans Urs von Balthasar. Perquè el fons del seu procés de canvi —tal com apareix en les seves obres fonamentals: *Apologia*, *Escritos autobiográficos* i *Cartas y diarios*— reposa en el pas dels arguments de raó als esperits que els impulsen.

Newman sempre va voler cercar la Veritat enmig de la lluita d'esperits. Segons el teòleg Guillermo Randle, autor d'aquest llibre, va ser «un home no només intel·lectualment capaç, sinó psicològicament segur i espiritualment madur. Tres qualitats que li van impedir caure en cap mena d'«ultraisme»». (C.C.)

Guillermo Randle, s.j., *La lucha espiritual en John Henry Newman*.
Editorial Desclee De Brouwer,
Col·lecció Caminos, Bilbao 2000, 172 pàg.

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM 93.7 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf	BISBAT DE BARCELONA
104.4 FM	Solsonès	BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM 107.5 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat) Andorra (Ràdio Principat)	BISBAT D'URGELL

El llibre de la setmana

Recordar, una altra vegada, el projecte social cristià

La urgència d'aconseguir que la convivència humana estigui animada per l'evangelisme és tan evident, que un altre llibre sobre la doctrina social de l'Església sempre és benvingut. I aquest text de Dante Bettoni, traduït excel·lentment pel sociòleg Javier Gorosquieta, és d'una actualitat que no admet cap discussió.

Cal que ens recordin quins són els drets i els deures que tenim en una societat en què vivim cada vegada més assetjats per ideologies confuses que ens desconcerten, o massa clares en els seus plantejaments radicals, que ens poden arribar a posar en situacions dolorosament irreversibles.

Com a cristians vivim a la ciutat, i no podem escapar-nos dels nostres compromisos com a ciutadans, però al mateix temps hem de tenir molt viva en la nostra manera d'estar presents la professió de fe, l'estil de vida que representa el fet de ser fidels a l'evangelisme de Jesús. I el Magisteri sempre s'ha ocupat de recordar quins són els punts de referència i d'acció de qual-sèvol existència cristiana.

Dante Bettoni és clar en els seus plantejaments. I el seu llibre té l'avantatge, sobre altres tractats, de poder incorporar les declaracions i els documents últims. No podem deixar de banda la paraula dels que, a la llum dels signes dels temps, ens recorden els principis bàsics de la convivència. El repte de voler viure l'«avui» en

Dante BETTONI,
Cristianos y ciudadanos.
Mensajero, Bilbao 2000, 332 pàg.

plenitud a la llum de l'evangelisme, és ineludible. En les circumstàncies actuals, en plena vigència dels grans plantejaments que sacsegen el món cada vegada més indiferent davant dels grans desequilibris entre els pobles, el fet de conèixer amb claredat quin és l'itinerari cristià és fonamental. I cal fer-ho amb la serietat de qui no trampeja amb la seva consciència, i s'enganya per aconseguir, al cap i a la fi, enganyar.

La nostra societat sembla lliurada al drama del tenir uns quants, quan el més important i urgent, gairebé agònic, és aconseguir que tothom aconsegueixi el ser.

Bettoni, en el seu tractat, exposa una altra vegada els principis bàsics sobre el bé comú, és a dir, la realitat que el món i els seus béns són de tothom i per a tots. I col·loca a l'home i a la dona la dinàmica recreadora de tot el que l'envolta, amb tot el que representa de respecte a les diferències, el lliurament al servei de la comunitat, la valoració de l'esforç i la feina, el protagonisme de la família que viu en una societat regulada precisament per al seu desenvolupament individual i col·lectiu

més gran i millor. I ens convida a reflexionar sobre la virtut de la justícia com a essencial en el creient, que en realitat no és altra cosa que la llei de la caritat i de la solidaritat perquè consciencieja d'una vida col·lectiva comunitària.

Aprofundint en els elements bàsics, Bettoni parla del desenvolupament, del dret a la vida i d'aquesta bastimentada que sosté l'edifici social sempre en construcció que és la política.

Així, entra de ple en el compromís polític com a conseqüència del compromís cristià. Donada la forma d'existència de la nostra societat, el cristià no pot

defugir de la política en els diferents graus de participació. Però no es pot inhibir.

Un llibre, al cap i a la fi, orientador i útil perquè el laic cristià adult llegeixi a poc a poc i treballi els seus continguts. I en cercles d'estudi o d'equips de reflexió, pot ser una ajuda òptima per no caure en escapismes i indiferències, que poden arribar a ser molt responsables.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Nous enregistraments de sardanes

En algun temps possiblement ens hauríem queixat de la manca de nous enregistraments, amb la idea bàsicament que caldria reposar certes sardanes i transportar-les als moderns mitjans de reproducció actuals. Aquesta manca ara no existeix ja que l'anunci de nous enregistraments és constant. Potser caldria una certa relació entre ells de manera que no es produïssin repeticions innecessàries. Però entenem que això podria frenar la iniciativa particular i, realment, podria no ser positiu. Anotem dos enregistraments recents.

Sempre Sardanes, per la cobla Els Montgrins. Amb aquest enregistrament la centenària cobla s'ha afegit a la commemoració dels 150 anys de la tenora, i ha enregistrat un disc compacte amb sardanes interpretades pels tenors més destacats que la formació de Torroella ha tingut d'ençà del 1922. El disc presenta interpretacions de Pere Ferrer i Ramon Rosell, amb les sardanes *Per tu ploro* i *Llevantina*, i de Lluís Cotxo, amb la sardana *Ma-*

riagna, fins a completar un total de 19 peces interpretades per altres excel·lents tenors.

Un altre enregistrament l'ha promogut el centenari del naixement del compositor Josep M. Ruera, amb 11 sardanes interpretades al piano, presentades amb una acurada interpretació del pianista granollerí Jordi Masó, de les quals esmentem *Tocs de festa* i el *Triptic laietà*. Es tracta, en general, de peces ambicioses, tant des d'un punt de vista harmònic o si es vol, també rítmic. Peces amb uns desenvolupaments temàtics força originals que defugen les solucions més senzilles, òbvies i gastades.

Cal congratular-se de l'enriquiment que això pressuposa, doncs la sardana permet reunir aquests diversos vessants que presenta la seva música, ja sigui reproduint obres senyeres d'ahir o les noves aportacions que constantment presenten els compositors d'avui.

Josep Ventura

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments
semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
 Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Signatura del titular del compte

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.03 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. D.: 20.00 h, D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.30 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 11.20 h, 19.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

TV2, A LES 10.00, SANTA MISSA

Retransmissió des de Roma de la beatificació de Joan XXIII.

NOTES:

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

«Sempre m'ha atret el tema del periodisme, però, com que no tinc diners per fer una revista en paper, surt molt més econòmic fer-la per Internet.» Així explica el seu interès per Internet i per la creació de pàgines web Àngel Rodríguez, que és el creador de diverses pàgines web al bisbat de Girona o, d'acord amb l'argot que empen els internautes, webmaster del site del bisbat.

Àngel Rodríguez és creador de pàgines web al bisbat de Girona

«Hi ha interès religiós, però manca creativitat a la xarxa»

—Quantes pàgines web religioses ha creat?

—Tres. La primera va ser l'Àngel de la Web (www.terra.es/personal/angelrod), la pàgina principal, però com que no tenia prou espai en vaig fer dues més amb entrades independents, la Web de Sant Narcís i Santuaris de Girona. L'Àngel de la Web és una pàgina popular de temes cristians, i el que té més èxit és l'apartat que dóna a conèixer el significat del nom, els sants patrons. També hi ha un apartat dedicat a la Mare de Déu amb una capella virtual, com la del patró de Girona.

—Què és això de les capelles virtuals?

—És una imatge amb tres espelmes i una pregària. La idea és que la gent estigui en pregària i pugui deixar intencions en un llibre de visites. De totes maneres, insisteixo que és una pàgina popular que no està adreçada a gent devota sinó a internautes que es volen divertir coneixent la religió popular. No hi ha continguts teològics, i en canvi introdueixo ressenyes divertides.

—En conjunt, rep més visites d'Amèrica que d'Espanya. Aquí cal

desenvolupar Internet o l'interès per la religió?

—Espanya és el desè país en el rànquing europeu, però Catalunya és la comunitat amb més internautes. Pel que fa a l'interès religiós, sé que n'hi ha, però penso que cal presentar aquest tema de forma molt creativa. Aleshores podrà enganxar, sobretot als joves.

—Vostè s'encarregarà de la web del bisbat. Creu que les pàgines oficials dels bisbats no estan en aquesta perspectiva?

—Una pàgina d'un bisbat és diferent d'una personal perquè ha de tenir les reflexions del bisbe i la informació diocesana. L'internauta va a buscar això i ja està bé. En canvi, si vols fer una pàgina personal adreçada als joves has de posar-hi coses populars i atractives, deixant les qüestions dogmàtiques a altres que ja ho fan. Per exemple, si un noi de 15 anys, abans d'anar a la discoteca, vol buscar el significat del seu nom, anirà a veure el llistat de sants i aprendrà alguna cosa de la pràctica religiosa. Així i tot, encara no està prou desenvolupat el sentit d'evangelització per Internet.

—Per què?

—Perquè encara no es coneix prou i perquè no és fàcil trobar algú que ho faci. En canvi, els protestants ho tenen més clar i tenen més sentit de la comunicació.

—Què implica per a vostè crear pàgines a Internet?

—És una manera de comunicar el que m'interessa i de tenir més contacte amb la gent. De fet, l'Àngel de la Web és una revista popular cristiana que està recomanada fins i tot per directoris protestants. Hi ha gent que diu que si poses un diari a Internet no el vendràs en paper, però és fals, perquè de fet surt més econòmic comprar el diari que el que costa la impressió i la connexió de tot el que t'interessa. El diari electrònic dóna unes pautes del que hi ha al de paper, però no el substitueix. Les dues modalitats són complementàries i compatibles, com mostren alguns diaris esportius que no se centren tant a donar la notícia com a oferir grans fotografies i anàlisis d'un partit que la televisió ja ha retransmès.

Guillem Farré

Les prohibicions

Diuen que com més prohibida és una cosa, més desig es té d'ella. Potser sigui veritat. Una carta al director d'un diari barceloní recorda uns rètols que hi havia als tramvies que deien: *Prohibida la blasfèmia y la palabra soez*. Potser sí que en aquells temps calien aquells rètols, malgrat que en públic era rar que la gent usés un lèxic malsonant. Però ara que no hi són ni a metros ni autobusos —els substituïts dels tramvies— tampoc se senten generalment expressions malsonants.

Allí on se'n senten, però, és a la televisió. En els doblatges de pel·lícules, seguit després d'escenes violentes que diran que ho justifiquen. I quan s'eleva alguna protesta per aquest fet et contesten que «és com es parla al carrer...» i es queden tan tranquils i, segurament, amb molt poques ganes de rectificar.

Cal tenir en compte que la televisió és el mitjà més penetrant de tots els mitjants de comunicació. I per això no és estrany que anant per carrer sentim marrecs adolescents que, amb prou de fer l'home, engegen paraules que fan mal a l'oida i més sentides pronunciar per veus gairebé infantils...

Ara que tant es parla d'Humanitats, caldria tenir present que la primera assignatura d'humanitat que cal aprendre és la del comportament. Allò que en dèiem urbanitat.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

«Quedes lliure» (5)

Recuperar el projecte de Déu

Hi ha un sorprenent aire de naturalitat en la manera com Jesús parla de perdó i de salvació amb el paralític, amb Zaqueu, amb Maria Magdalena, amb la samaritana... La gent que el veia i l'escoltava, se'n meravellaven. Després de l'episodi del paralític, deien: «No havíem vist mai res de semblant» (Mc 2,12).

Però no tothom reaccionava tan benèvolament. Uns mestres de la Llei que eren allà, asseguts, el consideraven blasfem: «Qui pot perdonar els pecats, sinó Déu?» (id. v 7).

Els cristians d'avui potser encara ho tenim, en aquest punt, una mica més difícil que el nostre Mestre. A Ell els doctors de la Llei li negaven que tingués poder de Déu per perdonar. Nosaltres convivim amb molts contemporanis els quals, a més, ignoren que Déu és l'interlocutor últim de l'home i que, quan aquest pecca, ho fa contra Ell. Han perdut aquella sensibilitat que mostrava David, quan confessava a Déu: «Contra tu, contra tu sol he pecat, he fet el que és dolent als teus ulls» (Salm 50). Diuen, més aviat: el que jo

penso o faig o deixo de fer... què té a veure amb Déu, si és que existeix?

La pèrdua del sentit de Déu genera la pèrdua del sentit del pecat. Quan Déu ha estat suprimit, la decisió sobre què és bo i què és dolent passa a mans de l'home. Aleshores, generalment parlant, el concepte de mal moral tendeix a reduir-se. D'entrada, es limita als actes exteriors. Sé de joves de bona voluntat, immersos en aquests ambients, als quals resulta difícil assumir l'exigència evangèlica de purificació interior: allò que deia gràficament Jesús de rentar el vas per dins i no només per fora... (No s'adonen que aquest reduccionisme prepara el camí a la hipocresia i a la repressió). Després, es pren com a norma un cert consens social o bé la simple legalitat civil. Finalment, molts acaben reduint el mal a allò només que perjudica directament els altres i, encara, avaluat, sovint, sense gaire capacitat d'anàlisi.

Però l'home no és invent de l'home, sinó projecte de Déu. Cada vegada que aquest projecte es trenca, Ell en resulta afectat. D'altra banda, és dins d'aquest projecte que la felicitat humana esdevé possible. Per això el concepte cristià del pecat té relació, alhora, amb l'ofensa a Déu i amb la nostra infelicitat.

La gran missió de Jesús és precisament aquesta: recuperar el projecte del Pare, malmès pel pecat dels homes. Reunir els qui el pecat havia dispersat. Reconciliar-nos amb el Pare i entre nosaltres, que érem com ovelles sense pastor. Ell era de condició divina, Déu amb nosaltres: els mestres de la Llei erraven quan no li reconeixien que podia perdonar el pecat que només Déu pot perdonar. Però es captenia com un home qualsevol i així es feia camí, assequible a tots, cap al Pare. La seva proposta de conversió palesava, alhora, que el pecat és un fet i que la misericòrdia de Déu dura per sempre. Ell és, veritablement, «la nostra pau» (Ef. 2,14).

Ara mateix

Impromptu